

Nụ Cười Của Nắng – Con Gái Thần Mặt Trời

Contents

Nụ Cười Của Nắng – Con Gái Thần Mặt Trời	1
1. Chương 1: Khởi Đầu...	2
2. Chương 2: Định Mệnh...	2
3. Chương 3: Cô Bé Xấu Trai...	6
4. Chương 4: Lời Yêu Đầu Tiên...	8
5. Chương 5: Hồ Nước Mắt...	10
6. Chương 6: Nơi Tình Yêu Bắt Đầu...	10
7. Chương 7: Rừng Hoa Phong Lan...	15
8. Chương 8: Nắng Đã Trở Về...	17
9. Chương 9: Em. Liệu Có Phải Là Nơi A Dừng Lại...	18
10. Chương 10: Hạnh Phúc Trong E Là Được Yêu Anh...	21
11. Chương 11: Hồi Ức Về E. Người Con Gái Của Nắng...	22
12. Chương 12: Loài Hoa Hướng Dương...	24
13. Chương 13: ... Liệu Có Phải Nó Là Hoa Và E Là Mặt Trời Không ?...	26
14. Chương 14: Chuyện Tình Cây, Lá Và Gió...	28
15. Chương 15: Nắng Đã Tắt Thập Rời...	28
16. Chương 16: Thủ Đoạn...	31
17. Chương 17: Nắng Mùa Thu ...	33
18. Chương 18: Nước Mắt Của Mặt Trời...	35

Nụ Cười Của Nắng – Con Gái Thần Mặt Trời

Giới thiệu

Nó. 25 tuổi, cái tuổi nói nhỏ thì không hẳn nhỏ mà lớn thì chưa chắc đã lớn. Nhưng những gì nó trải

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-cuoi-cua-nang-con-gai-than-mat-troi>

1. Chương 1: Khởi Đầu...

Nó. 25 tuổi, cái tuổi nói nhỏ thì không hẳn nhỏ mà lớn thì chưa chắc đã lớn. Nhưng những gì nó trải qua có lẽ cũng đủ cho nó có kinh nghiệm đối phó với cái xã hội đầy dối trá này. Cuộc đời nó thay đổi có lẽ cũng từ cái thời cấp III. Sau khi nhận ra rằng tính cách của thằng con trai duy nhất của nhà không thể ở lại cái đất này. Nhà nó quyết định chuyển nó vào Sg, một vùng đất đầy cơ hội nhưng cũng kèm theo đó là sự căm dỗ của một đô thị phồn vinh nhất nước.

Nói thêm về gia đình nó một chút thì ko hẳn là giàu có nhưng cũng tạm gọi là đầy đủ có của. Bố làm cán bộ nhà nước với một chức vụ cũng không cao lắm nhưng quan hệ rộng và đã trải qua nhiều sự lọc lừa của xã hội. Bản tính nghiêm nghị và hoàn toàn lo lắng cho con cái thì có thể nói đây là một ông bố đáng mơ ước. Thật ra thì cũng chẳng có gì với một thằng nhóc ham chơi nhưng với con mắt của một người cha, ông đã nhìn thấy bản tính gan lì của nó ngay từ khi tính cách nó thay đổi. Vậy nên mặc cho nó năn nỉ quyết định cuối cùng của ông vẫn là gửi nó vào Sg. Coi như ông đã dốc hết tất cả vào cuộc chơi này : “ Sóng gió cuộc đời thì ai cũng phải trải qua. Ko ai trốn tránh được và nếu con trai mình xứng đáng nó sẽ tự sống được để có thể vượt qua. ”

Vậy là mọi thứ đã sẵn sàng lên đường. Cuộc đời nó đã bước sang trang mới mà không ai có thể đoán trước được.

Cuộc sống ba năm cấp III của nó trong thành phố mà người ta đặt cái tên mỹ miều là Hòn Ngọc Viễn Đông cũng trải qua bình thường mặc dù có hơi

2. Chương 2: Định Mệnh...

- 22222

- 33333

- 44444

- Thôi dc rồi, ai ý nhỉ ?

- Hj. Một người lạ muốn làm quen thôi. Có được ko chàng stt buồn ?

- Có gì đâu. Sự thật là đang buồn mà. Ah mà bạn gái xinh xinh đang chat tên gì vậy ? Chàng stt buồn biết được ko ?

- Bạn có thể gọi mình là T.a.....

- Hj. Còn mình là Nguyên, tên thân mật động vật là Gấu.

- Vậy gọi G cho nó thân mật nhé. G ở đâu nè ?

- G ở Q3 còn Ta ?

- Hj. Nàng ở xa chàng lắm.

- Xa là ở đâu ý ?

- Q6 lận

- Hj. Người ta nói có tình thì xa mấy cũng gần mà. Lo j. hehe

- Nói hay thật nhỉ. G bao nhiêu tuổi ?

Vậy là list fr của nó lại thêm được một người. Một bạn gái thích chụp hình, nó xin có một tấm hình thôi mà gửi hết từ tấm này sang tấm khác. Còn hỏi tấm nào đẹp nhất. Nó cũng chẳng bận tâm. Hình qua mạng mà. Ai biết dc đâu mà lần. Cứ nhìn thế thì biết thế cho xong.

Băng đi một thời gian. Hai cái nick vẫn sáng, vẫn nói chuyện bình thường. Cũng như những người khác. Trao đổi sdt, rảnh rồi ngồi tán nhảm với nhau. Tối một ngày nó nhận dc một cái sms :

- Chàng stt buồn có thể mời mình một tách cafe vào chiều mưa lất phất như hôm nay ko nhĩ ???

Cười nhẹ nó rep lại :

- Thôi đi cô nương. Mưa buồn quá ko có gì làm nên phá tui ah ?

Tin nhắn vừa gửi đi rất nhanh sau dt đã vang lên : Ting Ting. Tin nhắn trả lời :

- Thật mà. Ko phải phá đâu.

- Ko tin. Giải thì chạy lên đây jk rồi G mời. hehe.

- Nói thật nhá. Tui dễ tin người lắm đấy. lên là phải có cafe đấy. Ko có giận ko thèm nc vs G luôn.

- Thì cứ lên đi. G cũng đang ngồi buồn ở nhà. Gần đây cũng có vài quán cafe đẹp lắm. Tha hồ mà post hình nhá.

- Ý ý. Thích thế. Dc rồi. Khoảng 30' nữa tui tới. Nhớ giữ lời ý

- Okie.

Nó chợt buồn cười. Bình thường thì toàn là trai đi đón gái. Thế mà lần này gái đi đón trai ah ? Lạ nhĩ. Mà thôi kệ. Lần đầu gặp. Để xem giữa cái hình với bên ngoài khác nhau thế nào. Liếc nhìn đồng hồ : 2h30. Vậy là khoảng 3h tới. Uhm. Tắm phát át đã nào.....

"What can I do

Will I be getting through?

Now that I must try

To leave it all behind

Did you see

What you have done to me

....."

Chuông điện thoại vang lên. Nó vừa xuống cầu thang vừa bắt máy. Giọng con gái thánh thót vang lên:

- Tui tới rồi đó. Ông ra ngoài đi, tui không biết ông ở đâu đâu ah.....

- Rồi rồi. Tui đang ra đây.

Bước từ từ ra ngoài. Nó bắt giác hồi hộp. Có gì đâu nhĩ. Một buổi cafe với người mới quen thôi mà. Nghĩ vậy, nó càng bước nhanh hơn. Ra tới ngoài. Ôi trời, cả một con đường mưa sấm thế này biết ai ở đâu đâu mà tìm. Lại móc dt ra, bấm tìm tên :

- Cô nương ở đâu ý ? Cả một con đường đầy người thế này mà tui biết ai là cô...

- G mặc áo màu đen đúng ko ?

- Uhm

- Vậy thì quay người sang phải 90 độ, tiến thêm 5 mét nữa. Cái cô đang ngồi trên xe là cô nương này ý.....

- Ặc. Vậy mà cũng làm tốn \$ dt của tui.....

- Hehe.....

Hiện trước mắt nó lúc này đúng là một cô tiểu thư. Chiếc váy xòe màu xanh nhạt như làm tôn thêm nước da trắng của cô ấy. Đôi mắt sâu thẳm đen láy. Mái tóc cột gọn gàng. Nhưng điều làm nó sững sờ là nụ cười. Nụ cười như tỏa ra ánh nắng xua tan đi đám mây đen của bất cứ ai nhìn vào. Ấn tượng đầu tiên của nó về người con gái này chỉ đơn giản là vậy. Nhưng nó nào biết được người con gái có nụ cười của nắng đó sau này sẽ đem tới những gì trong cuộc sống của nó.....

- Này ! Ông đội mũ vào giùm tui cái. Mắt công xui xẻo mấy chú cá vàng lại biết thổi sáo nữa thì khổ tui lắm.....

- Đào ơi. G bảo kê. Hehe. Đùa chứ quán đó cũng gần đây với lại G toàn đi đường hẻm mà. Lo j.....

- Uhm. Để xem tới lúc đó như thế nào. Có chuyện gì là G móc xiên ra nộp đấy nhá. Nhắc thêm là tui ko có mang giấy tờ theo đâu đó. Kekekekke.....

- Bỏ mịa con rồi

Câu chuyện đùa vui cứ tiếp tục như vậy. Nó nhận ra ở cô gái này ko hẳn chỉ có vẻ yếu điệu ngoan hiền bên ngoài mà còn rất cá tính nữa. Đúng là đừng để bề ngoài làm ta lầm tưởng.....

Mới nói chuyện được vài câu biển hiệu café Pergola đã hiện ra trước mặt. Màu tím – màu của hoa violet đã khiến nó thích thú ngay từ lần đầu tiên bước vào. Lần này cũng vậy. Một quán café sân vườn mộc mạc với chủ đạo là cây Ban nở hoa tím ngắt. Nó nghĩ, có lẽ cũng vì vậy mà người ta lại lấy màu tím là màu chủ đạo của quán. Nó cũng chẳng quan tâm. Nó thấy đẹp, vậy là đủ rồi. Cần gì biết nhiều làm gì. Bàn nó ngồi nằm cạnh đường đi. Với những tấm vải tím căng ra làm cho nó cảm thấy giống như đang ngồi trong cái chòi vải vậy. Nhưng bất quá, nó thích. Trên mặt bàn là một ly thủy tinh cắm một nhành hoa Ban. Nó nghĩ thầm : “ Đi ngoài đường nhìn chán phèo vậy mà đem cắm nhìn cũng kiểu diễm phết nhỉ.... ”

- Ôi đẹp quá đi mất !!! G. G. Thấy bình cắm hoa đẹp ko ?

- Dzời ơi ! Cái hoa Ban tím lầy ngay cái cây kia chứ đâu. Quán nó tiết kiệm đó mà

- Đúng là chẳng có tâm hồn nghệ thuật gì cả. Biết đâu đó là ý của quán thì sao ?

- Rồi rồi. Dc rồi. Tui thua cô.....

- Hehe. Có thể chứ.

Nụ cười đó. Chưa bao h nó quên được. Chưa bao h nó có thể xóa khỏi tâm trí. Mặc dù chuyện đã qua, trôi đi rất xa rồi. Giật mình tỉnh dậy. Lúc này ánh mặt trời đã len qua rèm cửa rọi thẳng vào mặt nó. Mấy con chim của ông cụ thì đang la hét ngoài sân... Miệng đắng chát. Với lấy chai nước trên bàn uống ực một hơi rồi bước xuống. Ngó vào đồng hồ : 8h kém 15. Haizzz Dậy cũng sớm đấy chứ nhỉ...Bước xuống phòng tắm, bật nước. Dòng nước man mát từ từ lan dần từ đỉnh đầu xuống người nó. Trong đầu, hình ảnh giấc mơ ký ức đêm qua vẫn còn đọng lại như nước vậy. Lắc mạnh đầu, nó không muốn nhớ nữa. Nước văng như kéo theo hình ảnh nụ cười đó ra khỏi đầu. Lau sơ mặt quần áo rồi nó bước ra sân. Lúc này ông cụ nó đang ngồi ở bộ bàn ghế đá ôm lồng chim nhâm nhi ấm trà sáng. Bộ bàn ghế nằm dưới gốc cây nhãn đã lớn lên theo nó cùng năm tháng... Trên thân cây treo hồ hững vài giò phong lan tím đang chớm nở. Ôi màu tím, lại màu tím.

Ngồi xuống, nó với tay lấy ấm trà tự rót một chén. Từng làn hơi nước bốc lên từ vành miệng chén xanh ngọc tỏa mùi thơm ngát. Bất giác nó rút ra điều thuốc định châm một hơi nhưng kịp dừng lại khi thấy ánh mắt của ông cụ. Bỏ vào lại, nó tiếp tục nhấp từng ngụm trà nhỏ. Hương thơm từ trà phảng phất trong miệng. Toan rót thêm chén nữa thì ông cụ lại hỏi :

- Tối qua đi tới mấy h ?

- Dạ khoảng 3h. Tuần này mấy thằng thanh tra Trung Ương quấy quá. Cậu cũng đuối. Mà chiều nay bọn nó về rồi. Chắc mấy hôm sau cũng khỏe...

- Uhm. Trẻ hay già ?

- Cũng trẻ ba. Một thằng 43, một thằng 38. Trẻ quá nên mình cũng mệt.

- Ủ. Thấy thái độ ra sao ?

- Cậu cũng lo rồi nên chắc ổn. Cũng chỉ báo ba cái lỗi vặt thôi. Ba đừng lo. À mà sáng nay con còn mang 2 lạng sâm lên cho cậu làm quà nữa. Lấy ở đâu thì tốt hả ba ?

- Mày lên chú L lấy. Bạn cũ của ba đó.

- Dạ. Vậy để giờ con lên đó lấy luôn.

- Mày tính không ăn sáng ah ?

- Dạ thôi ba. Làm xong cho nhanh cho rồi. Để sát giờ quá mệt lắm.

- Ủ. Vậy đi đi. Mai cuối tuần về phụ tao mấy cái cây...

- Ẹc. Dạ, để mai con phụ.

Bước vào phòng nó bắt đầu thay quần áo. Sáng nay cũng chẳng làm gì nên nó đi xe máy cho tiện. lấy cái quần jean bạc màu, áo pull thêm cái áo da nữa. Vậy là xong. Ra thay đôi giày. Nó dắt chiếc moto ra ngoài. Cái xe gắn bó với nó từ những ngày bé khi còn được cù bé cho ngồi trên bình xăng mà đưa đến trường. Tới giờ cũng đã được 20 năm rồi. Sắp biến thành đồ cổ đến nơi. Khi dắt chiếc xe ra nó chợt nhìn thấy ánh mắt ông cụ. Như đang sáng lên một cái gì đó. Nó quay ra mỉm cười với ông. Chợt thấy tự hào vì người cha của mình.

Từng tiếng nổ thành thịch vang lên. Nó như cảm giác lại cái ngày xưa khi nhận được chiếc xe từ tay ông. Đội mũ vào, nó lướt đi. Tiếng xe cứ chậm rãi rời xa ngôi nhà. Nó cười : 20 năm vẫn chạy tốt đấy chứ ông bạn già....Lướt qua từng con phố. Nó tới nhà chú L, bạn cũ của ba ngày xưa. Cất tiếng gọi, một ông già bước ra :

- Tao cứ tưởng là ai. Đạo này sao ko đưa ba lên chú ? Chán đấu chim với tao rồi ah ? Hay ba mày sợ thua đấy ?

- Dạ. Đạo này ba hay đau chân nên đi đứng hơi khó. Mấy bữa nay thấy cũng đỡ có gì để mai mốt con đưa ba lên chú.

- Uhm. Chân căng ổng ngày xưa đã vậy rồi. Còn mày hôm nay lên có chuyện gì ?

- Dạ. Cháu lên nhờ chú lấy giùm 2 lạng sâm. Cơ quan mới có khách nên cậu nhờ cháu kiểm dùm.

- Vô nhà uống miếng nước chờ chú lấy cho.

Nó dắt xe vào. Căn nhà cũng tựa tựa như kiểu nhà phố. Không rộng như nhà nó nhưng lại toàn đồ gỗ. Ngay bộ bàn ghế là một cái lồng chạm khắc tinh xảo mà nó biết không nên hỏi giá thì hơn. Ông này thì không uống trà nên nhà chỉ uống nước trắng thôi. Uống tạm hộp nước nó đã thấy ông cầm lên hai gói. Ông nói :

- Cái gói to này là 2 lạng mày nhờ đấy. Hàng loại hai thôi chứ ko phải loại một. Chẳng ai biết đâu mà lần. Còn gói này là loại một mang về ngâm cho ba dùng. Mày lâu lâu đi tiếp khách về cũng nên uống 1 chút. Chứ nếu không thì không có gan nào chịu nổi đâu. Nhớ là trẻ thì uống một chút thôi. Uống nhiều quá lại hại thân....

- Dạ. Bao nhiêu để cháu gửi ???

- 2 lạng loại hai thì 15 còn mày muốn hô với cơ quan thì 20 cũng được. Đến tao buôn mà nhìn sơ qua còn lầm hướng hô là người khác. Cứ yên tâm.

- Dạ. Ủa chứ vậy còn gói kia chú ?

- Gói đó cầm về cho ba. Nói là chú gửi. Cầm không được mang tiền lên nhà tao. Nói ba mày mang tiền lên thì hôm sau đừng có hòng mang chim lên đây đấu nữa.

- Dạ con cảm ơn chú. Chỗ này 16 chú cầm luôn đi. Chú cho thì con lấy nhưng còn 2 lạng kia lấy vốn vậy kì quá. Đâu phải con mua đâu.

- Ủ vậy được rồi. Tao với ba mày chơi với nhau mấy chục năm nay thì đáng gì ba cái củ sâm.....

- Dạ chú con về luôn. Sáng nay công việc nhiều. Bữa sau con đưa ba lên.
- Ủ. Nhớ cho chú hỏi thăm ba dạo này đỡ chưa...

Quay ra ngoài với những suy nghĩ miên man trong đầu. Chà bạn bè chơi với cụ tốt thật. Tính ông cụ cũng chơi đẹp với bạn bè nên mọi người nể. Nó cũng nhờ cái danh đó mà mới leo được đi làm tới bây giờ. Thầm cảm ơn ông cụ rồi nó tăng ga. Vụt đến cơ quan đưa cho cậu. Dặn dò một số thứ xong nó lấy 20 tiền mua. Nó nghĩ : hehe đời là vậy. Có mà không lấy cũng uống . Cậu nó nói sáng nay hai thằng thanh tra cảm giác tốt lắm. Còn khen là tối qua đi vui. Cho nó thêm 3tr. Ra khỏi cơ quan gặp chú D. Đang ngồi cafe bên kia đường. Bước đến chào hỏi vài câu xong nó dúi vào tay chú 1tr. Nói một chú tối qua đi khuya quá. Cậu con đưa, chú về mua cho thằng nhóc cái xe hôm bữa nhé. Chú không cầm thì mang lên nói với cậu chứ con không biết. hì hì. Tính nó là vậy. Chú D hiền trong cả cách ăn nói lẫn tính tình. Có lẽ dân lái xe lâu năm thường trầm tính như vậy. Nó quý chú cũng ở điểm đó. Nói xong lại tỉnh bơ :

- Chú cho con xin điều thuốc nhá. Sáng h chưa hút điều nào mà ông cụ lại bắt quả tang quăng mất gói thuốc rồi. Hề hề...
- Mà y cứ thế này thì bao giờ mới lấy vợ cho tao nhờ hả thằng kia. Bao h mới lớn.....
- Xời ời. Mai đưa thiệp lại bảo sao cưới sớm....
- Mà y thử đưa xem nào...
- Hehe. Thôi cháu đi đã...

Tính nó được lòng mọi người trong cơ quan nên cơ hội lên phó phòng của nó cũng nay mai. Chú D lại là người hay chở Giám Đốc đi nên nó cũng phải thân thiết hơn bình thường. Có cơ hội vậy không bỏ qua cũng phí. Nó nghĩ thầm.

Dừng chân trước quán cafe quen thuộc. Đen cafe. Nó để xe đó cho giữ xe rồi bước vào. Chẳng cần thẻ vì cái quán này cũng đã quen mặt . Bàn của nó vẫn còn nguyên với tấm bảng “Reserved” . Nó ngồi xuống. Phục vụ lặng lẽ mang những gì mà nó hay yêu cầu rồi rời đi. Từng giọt cafe rơi trên nền sữa trắng đều đều nhẹ nhàng. Bỗng âm báo của chiếc E71 lại vang lên. Mở điện thoại ra nhìn. Nền chỉ hiện lên hai chữ : “First date”

6 năm rồi kể từ ngày đó. Cái ngày gặp mà nó không bao h quên như đã in sâu vào tiềm thức. Đêm qua, nó đã mơ thấy cái ngày này 6 năm về trước :

- Ôi đêch ! Không lẽ lại là định mệnh..

3. Chương 3: Cô Bé Xấu Trai...

- Nhìn cái gì mà nhìn ! hai con mắt muốn lọt ra ngoài rồi kìa....
- Là nhĩ ? Tui có nhìn cô đâu ?
- Thế ông nhìn cái gì ý ?
- Hề hề. It's not your business.
- Thôi mà. Tôi kém tiếng anh được chưa. Nói đi mà....
- Tiếng anh kém thế tiếng “em” có kém ko ?
- Giờ có nói không ?
- Rồi rồi. Tui nhìn cái mụn trên mặt cô ý.
- Cái gì ??????

Thế là một người lồi từ trong giỏ xách ra cái gương rồi nhìn nhìn ngẩng ngẩng. Người còn lại thì cứ tùm tùm cười. Một lúc sau.

- Này ! Tui nhìn rõ rồi nhé. Ko hề có cái mụn nào. Lừa tui thế ah ?

- Hehe. Ai bảo cô dễ dụ quá thế làm chi. Đâu phải do tui.
- Vậy rốt cuộc là ông nhìn gì ? Nói nhanh coi nào ?
- Tui nhìn cô đấy. Được chưa cô nương ?
- Tui cũng 2 mắt, 1 mũi, 1 miệng. Đâu có gì khác thường đâu mà ông lại nhìn.
- Ế. Nhưng cô có 1 cái lông mày ah. Hehehe.
- Tào lao mía lao. Ghét cái mặt.....
- Hehe.....

Câu chuyện cứ thế. Hai đứa cứ tranh cái ỏm tỏi nhặng cả lên. Hóa ra ngày đầu tiên gặp mặt lại chuyển thành cuộc tranh cãi. Cuộc tranh cãi chỉ dừng lại khi nước được mang lên. Nó, luôn là một đen đá không đường. Còn cô gái kia, một bánh kem chanh dây. Nó hỏi :

- Ăn ké được hông ?
- Muỗng ai người đó xài ah ghen. Tui là tui ko có muốn bị sâu răng như ông đâu đấy.
- Ặc. Tui bị hồi nào. Đừng có lấy cô ra áp dụng vào người khác nhá.
- Mệt quá. H muốn ăn không ? hay để tui ăn 1 mình.
- Ăn chứ hề hề. Có người cho ăn ko ăn uống sao ?

Lấy chiếc muỗng café xắn 1 góc. Nó đưa lên miệng. Mặt nhăn lại híp cả hai con mắt vốn đã một mí của mình

- Ặc. Chua thế.
- Không ăn thì thôi. Phien phức....
- Ăn chứ. Hề hề.

Thế là cả 2 cứ thay nhau chép miệng. Nước bọt như tứa ra. Chua quá nhưng đứa nào cũng công nhận là bánh ngon. Rồi lại nhìn nhau cười. Lần đầu tiên nó đi café với con gái mà lại thoải mái vậy. Nó cũng vui vì từ nay biết được mặt mũi, tính cách của cô bạn chat như thế nào. Và nó cũng cảm nhận thấy, trong lòng nó đang có một sự rung động. Rung động trước vẻ đẹp đó và cả cá tính đó nữa.....

Hai đứa như cá gặp nước. Nói đủ thứ chuyện, nhưng nhắc đến nhiều nhất vẫn là chủ đề bình luận về người đang ngồi đối diện mình.

- Mãi đến hôm nay mới được diện kiến nhan sắc của G. Chà, đúng là có 2 má đồng tiền sâu thật nhỉ.
- Dời ơi. Thế cô trước h thấy thằng ctraì nào có 2 má lúm sâu như tui chưa ? Ko có đừng ghen tị nhá....
- Ai bảo không ? Nhìn kĩ lại xem. 2 cái dằm hoàng đấy nhá.
- Ple'. Có như không thế mà cũng đòi khoe....
- Ông biết cgai' chỉ cần trang điểm phớt cũng đẹp rồi ah ? Thế nên cái gì ít ít cũng đẹp. Đâu có sâu hoắm như ông ? Ồi. Sao tui lại xinh xắn thế này cơ chứ...
- Rùi rùi. Cô đẹp gái hơn tui dc chưa ?
- Đó là chuyện dĩ nhiên....
- Khi nào mà tui đẹp gái hơn cô khi đó cô mới nên nhìn lại mình ak. Hehe. Thách cô đẹp trai bằng tui
- Hừm. Khá lắm. Coi như lần này tui thua ông.....
- Còn phải nói. G muk.kakakakak
- Ở thế hôm nay không đi chơi với người yêu ah ? Sao lại rảnh rỗi mà phá tui thế này ?
-

Sự im lặng của cô ấy như trả lời cho tất cả. Nó cũng lơ mơ nhận ra điều gì đó. Từ trước đến h, chưa bao h nó hỏi. Nụ cười luôn hiện diện trên môi nàng đã tắt. Thay vào đó là sự im lặng của cả hai bên

4. Chương 4: Lời Yêu Đầu Tiên...

" Ting. Ting". Âm báo tin nhắn vang lên. Với tay lấy điện thoại, tin nhắn từ Ta :

- Cảm ơn chàng stt buồn về buổi cafe hôm nay nhé. Tui thích quán đó lắm. Hôm nào rảnh lại rủ chàng đi tiếp nha.
- Uhm. Có j đâu. Được gặp cô lần đầu cho biết cũng vui mà. Với lại mấy bữa nay đang muốn đi uống cafe mà lại ko có ai đi cùng. Có cô đi là tui mừng rùi. hehe.
- Hehe. Vậy hứa hôm sau sẽ dắt tui đi tiếp đó. Ko được nuốt lời đâu. Thất hứa hận G luôn.
- Tui hứa oy mà. Lo j. hehe. Làm j làm đi. G nấu cơm đã.
- Uhm. Thanks G nha.

Cầm điện thoại đổi tên trong danh sách. Từ nay cô nàng sẽ có cái tên mới : Con gái của thần Mặt Trời. Cười thích thú rồi nó lại tắt bật chạy đi lo chuyện cơm nước. Cuộc sống tự lập đôi khi cũng khiến nó buồn chán.

Nó nói chuyện với cô nhiều hơn, chia sẻ với cô nhiều hơn bất cứ người nào khác. Dần dần nó cảm thấy việc nói chuyện với cô giống như một thói quen, một việc làm bình thường hàng ngày vậy. Nó không thể hiểu được vì sao lại có cảm giác đó nhưng nó mặc kệ. Có được một người nói chuyện hợp tính vào buổi tối như thế thì còn chê gì nữa. Nó nhận ra là mình thích nói chuyện với cô ấy mặc dù chẳng có chuyện gì. Lại là những cuộc tranh cãi về việc bé như con vi trùng, đôi khi lại là những vấn đề gặp phải trong cuộc sống. Ngay cả chuyện gia đình, bạn bè rồi 2 người cũng kể với nhau.

Thường nó hiếm khi tâm sự với ai nhưng với cô ấy thì khác. Nó không thể hiểu được mình lúc này nữa, cách nói chuyện của cô giống như có một cái mị lực, một cái sức hấp dẫn đầy cuốn hút. Nó kể ra cả những mối tình đầu tiên. Chuyện tình trẻ con mà có khi không hỏi lại thì nó đã quên bồng đi tự bao giờ. Đúng, nó nhận ra mình đã yêu cô ấy nhưng lại ko dám thổ lộ. Nó biết, một người xinh đẹp, biết cách ăn nói thì chắc j chưa có người yêu. Nhìn lại bản thân mày xem., cao cũng không cao bằng người ta, độ đẹp thì khỏi phải bàn rồi nói chi mất công. Giàu có cũng chả giải quyết được gì đâu, nhà cô ấy có khi còn gấp mấy lần mày đó chứ. Mày có cái gì để khiến cho cô ấy yêu mày ? Thở dài một cách âm thầm. Nó cố giấu đi những cảm xúc của mình mỗi lần nói chuyện. Chưa bao h nó hỏi cô ấy có người yêu hay chưa ? Nó và cô có thể hỏi rất nhiều về nhau nhưng câu này thì chưa. Biết là mình như thế nhưng nó vẫn muốn, vẫn muốn được một lần thốt ra từ yêu với người đó.

Buồn cười là ở chỗ lần đầu tiên nói từ yêu với cô ấy lại là trong một lần nó say. Khi say có lẽ con người ta thường hay nói. Nó đã nói từ yêu trong trường hợp như thế đấy.

Bar Next Top. Đêm nay nó tới sau cuộc vui tầng 1. Nhạc cứ đập, những thân người cứ uốn éo và ánh đèn quay cuồng. Những cái cụng ly liên tục là nó choáng váng. Bất chợt nó nhớ đến cô. Đúng rồi, tối nay nó hẹn cô chat mà lại quên mất. Nó không còn nhận biết bây giờ là mấy giờ nữa ? 9h chẳng hay là 2h sáng ? Không đủ tỉnh táo để nhìn đồng hồ nữa và lúc này có cũng chẳng quản nhiều được như vậy. Móc vớ dt, chẳng cần nhìn thì tay nó cũng đã tự bấm 1 chuỗi số. Con gái thần Mặt Trời is calling. Bài nhạc chờ quen thuộc, nó cứ chờ đợi và chợt nghĩ ra : Có lẽ cô ấy ngủ rồi. Không viết tối nay cô ấy có chờ đợi mà giận nó không. G xin lỗi. Bỗng :

- Alo.

Âm thanh phát ra từ dt khiến nó mừng rỡ. Giữa âm thanh huyền ảo chất chứa của bar, giữa cơn lảo lảo bay bổng nhờ tác dụng của rượu. Nó vẫn cố gắng hỏi :

- Ta ngủ chưa ? Hôm nay G quên mất. Xin lỗi Ta nha. Có giận G ko ?
- G đang ở đâu mà ồn thế. Giọng G hôm nay khàng khác nữa. Có j đâu. G quên thôi mà. Hj. Ko sao đâu.

- Uhm. Hj. G đang ở bar đó mà. Và hiện tại thì G đang ko dc tỉnh táo cho lắm. nhưng chợt nhớ đến Ta nên gọi hỏi xem Ta đã ngủ chưa đó mà. Chắc G xin mất oy.
 - Ghur. Đi chơi sướng quá quên tui tới h mới nhớ đó hử ? Biết bây h là mấy giờ rồi ko ? 1h30' sáng đó ông. May mà tui hay đi ngủ trễ chứ nếu ko đang ngủ bị ông dựng dậy chắc tức chết mất
 - G xin lỗi nhưng thực sự là G ko biết bây h đã hơn 1h rồi. Ah mà đừng thức khuya nữa. thức khuya 2 con mắt đen thui rồi lại cạnh tranh làm G với tui đó ah ? hehe
 - Ple'. Ko thèm nhá. Đi chơi về cần thận nha.
 - Uhm. Ngủ ngoan nha. Từ h không dc cạnh tranh với tui nữa đâu đó.
 - Không thèm nói với ông nữa. pp. Tui ngủ đây.....
 - Uhm. Ngủ ngoan nha tình yêu nhỏ xinh của G.
- Nở nụ cười rồi dứt dt vào túi. Nó lại tiếp tục cuộc vui của mình. Lúc này nó say thật sự rồi. Về đến nhà nó nằm vật ra ngủ luôn cho đến sáng. Khi thức dậy, mặt trời đã soi nắng chiếu vào phòng nó. Đầu nhức như búa bổ. Lại gặp rượu giả rồi. Nó lèm bèm rồi kiểm tra điện thoại xem có j ko. Chợt nó thấy. Cuộc đã gọi : Con gái.... Hốt hoảng. Nó không nhớ rằng đêm qua mình đã nói gì nữa. Nó thật sự không đủ tỉnh táo để nhớ lại những lời nói nó đã thốt ra. Vội bấm gọi, nó muốn biết đêm qua nó có nói hết những gì trong lòng nó giữ bấy lâu với cô hay ko ?
- Tút – tut...
 - Alo. Tui nghe. Có chuyện gì vậy G ?
 - Tối qua thức khuya, sáng hôm nay dậy lúc mấy h ý ? hay là lại ngủ nướng ?
 - Tui không có đi chơi đêm như G đâu ah ghen. Sáng 7h là dậy rồi. Tối qua đi tới mấy h về ?
 - Ah. Khoảng 2h. Cho G hỏi 1 câu ghen.
 - Chuyện j mà hôm nay G rào trước đón sau dữ vậy nhỉ ? hehe. Hỏi jk.
 - Ah tối qua G có nói j lung tung hok ? G thật sự là ko nhớ. Có làm cô giận hok ?
 - Ple'. Ko nhớ thì thôi, gọi tui chi ? hehe...
 - May quá. Cười vậy là ko nói gì làm cô giận rồi. Ah mà G nói gì vậy ?
 - Ko nói. Nhất quyết ko nói.
 - Nói đi mờ. Năn nỉ đó. Bữa sau dắt cô đi ăn sinh tố dc chưa ?
 - Lấy mồi dụ tui đó ah ? đừng hòng. Tui là tui ko có dễ bị dụ như thế đâu. Hehe. Thêm chút xú đi thì có thể suy nghĩ lại.
 - Rồi rồi. vậy bữa sau muốn gì cũng dc. Xong rồi đó. Giờ nói đi
 - G gọi chúc tui ngủ ngon, xin lỗi vì G quên ko báo cho tui hôm nay G đi chơi ko onl dc. Hehe. Giờ G thấy G dễ bị dụ chưa ?
 - Zời ơi ! còn j nữa hem ?
 - Ah. Còn 1 câu cuối G nói với tui nhưng cái này sẽ chỉ là bí mật của riêng tui mà thôi.
 - Lại bày trò. Nói luôn đi cho nóng nào.
 - Đã bảo không là không. Hỏi hoài ah. Hỏi nữa tui giận ak. Ko thèm nói chuyện với G nữa ak.
 - Uhm. Được rồi. Nấu cơm chưa ? Mà lúc sáng ăn uống gì chưa ?
 - Xong xuôi hết rồi. Nhìn lại đồng hồ xem h là mấy giờ mà hỏi kiểu đó. Lo ăn cơm đi. Ăn nhậu say xin cho cổ vô...

Vậy thế đây. Nó cứ tưởng lần đầu tiên thổ lộ sẽ là một buổi chiều cafe, sau đó đi dạo một vòng thành phố và cuối cùng là nó sẽ nói ra lời yêu với cô giống như nó vẫn thường nghĩ. Nhưng không. Lời yêu của nó hết sức đơn giản, ko cầu kì, ko gặp nhau và nồng nặc mùa rượu

5. Chương 5: Hồ Nước Mắt...

Mỉm cười nhủ thầm:” Vậy là có sdt của em ấy rồi. hê hê. Để xem như thế nào nào”. Trước khi về còn nhìn thấy e ấy đi 1 chiếc Vespa đồ tươi nổi bật rõ cả lên trong cái tiết trời nhẹ cuối thu này. Còn ngoài lại nháy một cái cười tinh nghịch nữa chứ. Lúc này, con tim nó đang đập rộn lên. Nhưng nó kịp dồn nén lại. Nó không cho phép bản thân có thêm bất cứ một sự rung động nào nữa. Một lần với nó là quá đủ rồi. Nó không muốn bản thân mình lại tiếp tục rơi vào sự đau khổ khi người con gái mình yêu quý nhất rời xa nó. Chẹp lưỡi, nó lẳng lẳng lên xe. Không hiểu sao mỗi lần lái moto nó lại có những giây phút bình yên đến lạ lùng. Người ta nói nó yêu quý chiếc xe này hơn người yêu. Ngẫm lại, có lẽ đúng nhưng mấy ai hiểu được con tim nó như thế nào. Bên ngoài luôn cười nói vui vẻ nhưng còn bên trong ? Nó cũng là một con người, cũng cần có một vòng tay, một bờ vai ôm lấy và một tấm lòng để nó có thể sẽ chia, đón nhận.

Buồn thì nó buồn cũng quá nhiều rồi. Thêm hay bớt một chút cũng chẳng có gì thay đổi nhiều. Xe cứ chạy nhưng nó không biết mình đang đi đến đâu nữa. Điểm dừng cuối cùng của nó giờ là ở đâu ? Nơi nó có thể chậm lại, dừng để nghỉ ngơi khi mệt mỏi vẫn chưa xuất hiện.

Cười cho sự chua chát của mình. Bạn bè nó ở cái tuổi này thì nay mới đám cưới, mai mới đầy tháng. Nhưng nó từ chối tất. Nó không thể chịu được khi nhìn người khác hạnh phúc.Đã 6 năm rồi. 6 năm qua xe của nó chưa hề có một người con gái nào ngồi lên...

Con đường ngoại ô trải dài như không có điểm cuối, xa tít tắp như tâm trạng của nó lúc này vậy. Rẽ vào một con đường nhỏ dẫn thẳng vào hồ. Hồ có cái tên Hồ Nước Mắt, khi trong lòng có tâm trạng nó thường ra đây. Hai bên đường vào, thông xanh trải dài đang dập dềnh theo những cơn gió thổi lên từ hồ.

Hồ có cái tên Nước Mắt bắt nguồn từ một chuyện tình đau khổ của chàng trai và cô gái người dân tộc. Sự tích của người đồng bào cũng lắm cay đắng và sâu sắc chứ đâu chỉ là giản đơn. Chòi quan sát nằm ở cuối con đường chạy thẳng ra giữa hồ... Vắng lặng không có bóng người. Chỉ có hai nhân viên ở phía ngoài cổng, còn trên này thì chỉ một mình nó. Phóng tầm mắt ra xa, mặt nước xanh biếc phẳng lặng với những gợn sóng lăn tăn của gió. Cuối thu, tiết trời hơi se lạnh như để báo hiệu một mùa đông sắp đến mà những cơn gió lạnh là sứ giả đầu tiên. Nó lại đốt thuốc, thuốc làm tinh thần nó cảm thấy tốt hơn và tâm trí cũng bình tĩnh trở lại.

Đã 6 năm nay nó vẫn luôn nhớ về hình bóng đó, nụ cười đó. Nụ cười như xua tan cái đám mây u ám trong lòng nó. Lấy điện thoại ra, nó lục tìm trong danh bạ. Đây rồi, cái mà nó cần tìm đã hiện ra. Con gái của thần mặt trời. Mỉm cười lặng lẽ, số điện thoại vẫn luôn hiện diện trong danh sách nhưng đã lâu rồi nó không biết có còn liên lạc được nữa không. Nó đã chờ 6 năm để nhận một tin nhắn. nhưng bây giờ đã là cuối thu. Tin nhắn đó vẫn chưa đến. Có lẽ chủ nhân của nó đã quên rồi nhưng nó thì vẫn nhớ. Nó nhớ tất cả...

Lạnh. Giờ đây nó cảm thấy lạnh thật sự. Vì cơn gió và cả cái lạnh vì e. Nhủ thầm :

- Em ah. Đã lâu quá rồi e nhỉ. Lâu rồi a chưa được nhìn thấy những hạt nắng trên nụ cười của e. Cái ngày đó đã xa rồi nhưng a thì vẫn nhớ. A đã chờ, chờ 6 năm để được nghe lại giọng nói của e, để được nhìn thấy từng hạt nắng nhảy nhót xung quanh nụ cười lần nữa. Có duyên gặp được e là một may mắn của a. Nhưng sai lầm lớn nhất của a chính là việc mình không phải là người mang đến hạnh phúc cho e. A xin lỗi...

6. Chương 6: Nơi Tình Yêu Bắt Đầu...

Chẹp lưỡi. Nhìn lại đồng hồ đã tắt tự tạo giờ. Quay lưng đi xuống lấy xe. Đoạn đường trở về lúc này nhanh hơn. Đồng hồ lúc này đã chỉ con số 80. Tăng ga làm kim bắt đầu nhích dần lên. Bỗng :

-Toét...

Một bóng áo vàng giơ cây dù cui ra. Ngoắc vào lề. Bây giờ nó mới nhìn kĩ. Tại cầu đang là chốt giao thông bắn tốc độ. Với tâm trạng ko dc tốt. Bực dọc tấp xe vào. Thằng Ca cũng là một thằng trẻ măng. Mang hàm trung sĩ. Khuôn mặt còn non choẹt thế này mà dám ngoắc anh mày vào ah ? Nó quát bỏ qua luôn việc thằng kia đang giơ tay chào :

- Cái gì ??????

- Dạ anh chạy 82/40 ở đoạn đường này. Theo luật giao thông đường bộ thì a đã chạy quá tốc độ qui định. Mời a vào lập biên bản tạm giữ xe.

- Mới về làm hả e ? Ủ. Cũng dc. Tâm trạng a đang ko tốt. Biên bản đâu đưa đây. E mới về làm a ko chấp.

Kí cái roẹt. Nó bước xuống xe. Để lại mũ rồi móc dt gọi taxi. Ít phút sau nó lên taxi về nhà. Thay quần áo, cơm nước xong lại lo chuẩn bị đồ đạc cho chuyến đi câu ngày mai giữa cậu nó với ông cụ. Hẳn là có chuyện gì rồi nên cậu nó mới phải hỏi đến ý kiến của ông. Chắc chuyện lớn đây, nhưng chắc cậu ko bị sao đâu. Thế của ông ấy vững lắm. Thằng nào muốn hạ cũng không phải dễ. Nó thì đang cố leo lên phó phòng sau 5 năm làm việc. Mọi việc cũng nhờ vào tay cậu. Chủ yếu là cái chức này cũng có một thằng manh nha với nó. Hai thằng trong cơ quan đã ko ưa nhau ra mặt. Trong buổi họp, cho dù nó có nêu ý kiến xác đáng đến thế nào đi nữa cũng bị thằng này đâm chọt vài câu. Hơn 1 lần dự án của nó đã không được duyệt qua cũng chỉ vì nó. Hại nó mất điểm với ban Giám Đốc, ăn chửi té tát của cậu. Nó cay vù đó lắm nhưng chưa phải lúc để trả đòn.

Xếp hết đồ lên chiếc Lanscuisre. Vậy là đủ. Đồ ăn và rượu thì mai cậu chuẩn bị. Phần của nó thì chỉ lo đồ câu thôi. Mai chắc đi xa nên cậu nó dặn đi sớm lắm, 4h đã khởi hành. Liếc thấy khẩu hơi 12kg. Nó thấy vào xe luôn cho tiện. Dặn thì lúc nào trên xe cũng có sẵn ko phải lo. Vậy là đủ rồi. Đang dợm quay người vào nhà thì. Reeeng...Chuông cửa kêu.

- Mẹ ! Biết mấy giờ rồi ko ? Tính không cho ông già ngủ trưa hả trời

Nghĩ thì nghĩ thế thôi. Chứ có thách nó cũng không dám nói ra. Bạn của ông cụ cũng hay đến du kích lắm. Ko cần thận ăn bạt tai như chơi. Mở cửa, đập vào mắt nó là chiếc xe của mình. Đứng 1 bên là thằng nhóc hồi nãy ngoắc nó vào.

- Dạ. Em chào anh.

- Ủ. Có gì không e ?

- Dạ em mang xe lại cho anh. A bỏ qua cho, lúc nãy e không biết là a nên ...

- Uhm. A cảm ơn nha. Có gì đi làm vài chai ae nói chuyện. Trưa nóng quá. Để nhà a ngủ trưa cái.

- Dạ. Vậy mình đi luôn.

Đóng cửa. Ngồi lên xe, đúng là lính mới ra trường có khác. Tay lái máu thật. Khác hẳn với mấy ông anh bên đội. Chẳng mấy chốc đã đến nơi. Chọn cái bàn ở hơi khuất 1 tí bên cạnh là hồ nước nhân tạo. Nó kêu vài món cùng với bia rồi hỏi.

- Vào làm được bao lâu rồi e ? A cũng hay qua đội mà sao không thấy ?

- Dạ mới có 2 tháng thôi a. E mới về làm nên ko biết. A bỏ qua cho.

- Mới ra trường hả ?

- E ra được 4 tháng nhưng ở dưới huyện buồn quá nên xin lên tp.

- Huyện nào ?

- Dạ huyện X anh.

- Phải e con chú P chủ tịch huyện ngày xưa ko ?

- Dạ sao anh biết ? E con chú đây.

- Hai ba con mày giống nhau như tạc. Tao cứ ngỡ ngỡ nãy giờ. Kaka. Vậy ae quen biết cả. Uống tí át nào.

- Dạ e mời a.

- Khà. Chú P dạo này sao ? Tao nghe ổng chuyển lên phố rồi. Mà bữa h lu bu không có thời gian chở ông già qua thăm. Ba tao vs ba mày là bạn học chung hồi trước nên tao có biết. Ủ. Con chú P thì không có chuyện gì đâu. Coi như ae làm quen cho biết luôn...

Vài ba chai bia như giải tỏa cái nóng nực của buổi trưa. Buồn cười thật. Ở cái đất này nó kì lạ như vậy đấy. Một ngày như có 4 mùa. Sáng ấm áp như lại se lạnh như của đầu xuân, trưa nắng và nóng gắt như hè, chiều thì lại diu mát như thu và đêm thì lão nào không đắp chăn chắc sáng ho sù sụ luôn. Mà thôi kệ. Nắng mưa mà ai biết dc. Nhìn lại đồng hồ, Đã 3h30 rồi. Về phụ ông cụ bưng mấy cái chậu cây cho xong chứ mất công lại mất ngày Chủ nhật nữa thì nản.

Làm xong, chuông dt lại reo. Đúng là nghỉ cũng không yên. Lần này không phải là cái dt công việc mà là cái bạn bè. Nhìn màn hình : “Pé xấu trai”. Nó bắt máy:

- Alo. Dạo chán tp chưa cô bé ? Gọi a có chuyện gì thế ?

- Hjhj. Chán từ hồi sáng cơ. Nhưng e nghe nói ở đây đồ ăn vặt nhiều lắm mà lại ko biết ai. Nên nhờ anh làm hướng dẫn viên cho e có dc ko ?

- Ah. Hướng dẫn viên thì ko sao. Vấn đề là làm xong có trả lương ko ? hehe. Mà dắt đi đi là phải bao ăn mới đi đấy.

- Ghur. Đáng ghét. Dc rồi. Vậy a sang đón e nha. Dc ko ? hay để e đón ?

- Hehe. Ctrai phải đón cgai' chứ. Ai lại để cgai' đón bao h ?

- Cũng coi như a còn có chút galant. Vậy khoảng 4h nha a. A đến số 45 trần phú rồi gọi e. pp a.

- Okie. Pp e. Xíu gặp. hehe.

Ôi trời. Chạy suốt. Mà ko sao, hehe. Dc đi vs gái đẹp cũng vui đó chứ. Tắm rửa một chút, lấy chai Bvlgari Aqva ra xịt vài phát rồi lại dắt xe ra. Nó nói vọng vào nhà :

- Con trai đi chơi với gái chút nhá. Các cụ đừng chờ cơm. Kekeke

- Mày đi luôn tới sáng mai cũng dc. 9 tháng sau dắt cả gia đình về thăm ông bà nhá.

- Thôi cho con xin...

Mẹ nó cứ hay đùa như thế. Mà nó cũng muốn có một lần dắt gia đình về thăm các cụ như thế thật. Trời lúc này đã ngả nắng chiều. Gió thổi nhiều hơn. Chiếc áo da bay phấp phật. Xem nào : 45 Trần Phú. Chà, con đường nổi tiếng sầm uất tp. Lại mọc dt ra, lục danh bạ. Nhạc chờ bên kia vang lên :

”Heo không đòi ăn cơm

Heo không đòi ăn cám

..... ”

Sak. Nhạc chờ gì thế này. Xì tin dâu quá vậy ? Đúng là cgai'.

- Alo. A tới rồi ah ? Chờ e tí.

- Báo trước với cô là tui ko có thích chờ cô trang điểm đâu. Đi trễ quá hết đồ ăn thì khỏi luôn nhé cô e.

- Rồi rồi. Xuống h đây ông cụ khó tính.

Cúp máy. Chẳng mấy chốc, tiếng lạch cạch mở cổng đã vang lên. E ấy bước ra, nó lại có một lần dc chiêm ngưỡng nét đẹp của e.

- Ôi dzời ơi. Mỗi lần gặp e là lại thấy e xinh khác nhau nhỡ. Tính mỗi hết trai đất này hay sao thế ?

- Hehe. Trai ở đây chưa ai khiến e có hứng thú cả. Trừ a ra còn xem dc 1 chút.

- Tài hoa, nam tính như a đây mà dc có 1 chút thôi á ? Nếu thế thì ở nhá nhé cô nương. Tui đi nhậu đây.

- Thôi mờ. A nam tính, phong cách nhất ở đây. Giữa a vs e. Dc chưa ? her her
- Thôi. Người lớn ko chấp con nít. Thế h muốn đi đâu nào ?
- Người ta lớn rồi nhá. Đi ăn bún cua đi anh. Nghe nói nổi tiếng lắm.
- Nó hơi khó ăn với người lạ đấy nhé. Báo trước ko lại kêu ko ngon. (Ai gốc phố núi không biết thì về tự kỉ xem lại bản thân đi nhá)
- Rồi rồi mà. E dễ nuôi lắm.....

Hai tô bún được mang ra. E như là tâm điểm của cả tiệm. Mấy chàng đi vào chung với người yêu mắt cứ liếc sang làm nó ngại vô cùng. Đã thế miệng của e thoăn thoắt hết từ chuyện này đến chuyện khác. Mà phần nhiều là việc e cảm thấy nơi ở mới của mình ntn.

Không khí ở đây ra sao....

- E thấy ngoại trừ cái mùi ko wen lắm của món này thì nó cũng ngon đó chứ nhỉ.
- Uhm. Nhưng cũng có nhiều người không ăn dc. E cũng dễ nuôi thật. hehe. Cứ ngoan như kún thế này thì dễ cho ăn. Kekeke.
- Đang phải nhờ a. ko thèm chấp. Mà con kún cũng dễ thương. Kệ. E thích. Hehe.
- Thế đổi tên trong dt nhá. Kết luận vậy đi. H đắt e đi ăn ốc nhá. Tiện thể cho e ăn gỏi ở đó luôn. Hehe.
- Okie. Vậy để e tính tiền.
- Thôi. Để a tính cho. Xấu về a lấy lương của a luôn. Đỡ mất công lấy nhiều lần. Her her.
- Èo...

Đúng là e đi đến đâu cũng làm cho các ánh mắt phải chú ý. Về nhí nhanh của e khiến nó bật cười. Lúc này đèn đường đã lên. Trời đã bắt đầu lạnh. Gió thổi từng cơn nhẹ thôi cũng khiến đôi vai nhỏ sau lưng nó rung lên. Thẳng xe lại

- Đây !

Khoác chiếc áo da qua người cô bé. Chiếc áo rộng phủ hết cả người như e ấy đang cuốn chăn vậy. Xe lại tiếp tục đi. Nhưng bây giờ đã thay đổi. Nó : phong phanh sơ mi còn đằng sau là một cuộn tròn đang co ro lại vì lạnh.

- Hề hề. Kún mà lại sợ lạnh ah. Đã vậy còn ám luôn áo khoác của a nữa.
- Xì. Ko thèm nhá. Do anh tự đưa thôi. Ghur ghur. Lạnh quá đi mất.
- Tập làm wen đi. Ở đây nó thế ak.
- Có ra đường buổi tối bao giờ đâu mà biết chứ. Có thì cũng toàn đi oto thôi.
- Có một món sẽ giúp e trong thời điểm này đấy. Đi ko ?
- Đi chứ. Hehe. Đang lạnh. Chỉ muốn vào ngồi thôi chứ ko dám đi nữa. Mà áo của anh thơm thật đấy. Cái mùi nam tính lắm cơ.
- Hehe. Áo của a mờ. Đến rồi này.

Sữa đậu nành nóng. Cả một đoạn đường Hai Bà Trưng chỉ nổi tiếng nhất món này. Vừa mới dừng xe. E ấy đã lịch kịch chạy vào quán với cái áo lạnh to đùng. Vài tiếng cười vang lên. Chọn dc một chỗ ngồi thích hợp đã vội ngồi xuống rồi đưa cánh tay lên vấy vấy với nó. Nhìn e trong cái áo của mình làm nó cũng cảm thấy phì cười. Nhìn 2 tay e áp vào ly đậu nành nóng. Mặt hồng lên vì chống chọi cái lạnh. E mở lời. :

- Thế a ko lạnh ah ? E thấy lạnh chết đi dc. Cảm ơn a vì chiếc áo nhá. Hehe
- Cái này ko có tính thêm phí phụ thu đâu. Cô đừng có lo. Cô mà bệnh lấy ai trả lương cho tui.
- Èo. Nhớ dai thế ko biết.

- Hjhj. Dân làm ăn ko nhớ dai lỗ chết sao ?
- À mà mai a đưa e đi tiếp dc ko ? E thấy trên mạng nói có món phở Gia lai nên muốn ăn thử. Mai nhé anh. Năn nỉ đó.
- Mai a có cv đi sớm rồi. Ko dất e đi dc. Tìm ai khác đi hay để bữa sau nhé e.
- Ờo. A giai bỏ e đi chơi vs gái rùi. Oa.oa...
- Có cv thật ý. Thế tui đang đi chơi vs ai đây ? Trai chắc ???
- E gái ko tính. Hehe. À mà mai a đi đâu thế ? kể cho e dc ko ?
- Đi câu cá vs cậu cùng ba a. Hai ông đi xả stress bắt a đi theo chứ j.
- Thích thế nhỉ. E cũng muốn đi quá. E chưa biết câu cá ntn.
- Hai ông câu chứ a thích đi bắn chim hơn. Hehe. Thích không để a đặt chỗ cho.
- E cũng dc đi ah ? có phiền a hem ? Mà ba a dễ tính hem ?
- Cũng có j đâu mà ko dc. Chủ yếu là cô tiểu thư có chịu dc đi xa rùi dậy sớm ko ? mai 4h sáng là đi rồi đấy.
- Hehe. A chưa biết hết e đâu. Vậy mai cho e theo vs nha. Hứa rồi đấy.
- Uhm uhm. Đi mà than là tui bỏ cô ở đó luôn đấy.
- Oy . Oy. dc rồi mà.

.....

- Đi dạo 1 vòng rồi về nhé a.
- Uhm. Tùy e thôi. Nãy h ăn no quá h lại thêm đi dạo ah ? hjhj

Hông nó có một cảm giác. Một vòng tay đang dần ôm lấy nó. Đồng thời, sau lưng cũng có một thân người ngã vào. Lâu rồi chưa ai ôm nó như vậy. Nắm lấy bàn tay nhỏ bé của e. Hôn lên mu bàn tay rồi áp vào má mình. Bàn tay suôn đều ấm nóng của nó ôm lấy bàn tay nhỏ bé vào trong. Những ngón tay nhỏ bé luồn qua từng kẽ ngón tay của bàn tay lớn. Nắm chặt lấy. Cứ như vậy.

Chẳng mấy chốc, hàng cổ thụ đã hiện ra. Gió rì rào đưa như muốn kéo hết những chiếc lá còn trụ lại rơi xuống mặt đường. Lá cứ rơi nhẹ chạm vào đất.

Trong gió làn hương phong lan thoang thoang nhẹ. Trời lạnh nhưng nó ko cảm thấy điều đó. Nó ấm lắm. Ấm vì dc e ôm, ấm vì cái nắm tay. Hương Phong lan - mùi hương nhẹ nhàng mà sâu lắng cứ quện lấy khứu giác. Lần đầu tiên nó thấy say vì hương hoa. Nó say thật, cảm giác ngây ngất không thể tả dc thành lời.

Căn nhà e đã hiện ra trước mặt. Dừng xe, e bước xuống trong nỗi luyến tiếc của nó. Cười gượng, nó nói :

- Anh về nhé. Sáng mai quyết định đi thì nhắn cho a cái tin nghe ko ? hj

Không có tiếng trả lời. Trao lại cho nó chiếc áo khoác. E bước vào nhà. Được vài bước lại quay lại ôm chầm lấy nó khi nó đang mặc áo. Khẽ nhón chân, e đặt một nụ hôn vào má nó rồi lại chạy biến vào nhà.

Nụ hôn đến và đi nhanh như một chiếc lá rơi vì gió vậy. Nhưng không, nó biết đó là thực. E đã hôn nó, chừng vài giây thôi nhưng nó biết e có cảm tình với nó. Ngước nhìn lên căn phòng vừa sáng đèn. Nó thấy rèm cửa nhẹ rung. Nó biết e vẫn còn dõi theo nó. Mỉm cười nói lớn :

- Anh về đây nhá cô pé xấu trai...

Tiếng xe lại bình bịch vang lên chứng tỏ a đã đi rồi. E lặng lẽ nhìn theo cho đến khi màn đêm nuốt chửng bóng a. A biết ko ? Ngay từ khi a nhìn e, e đã cảm thấy có một cái gì đó khác lạ. Những ánh mắt nhìn e thì rất nhiều nhưng sao e chỉ thấy a là đặc biệt...

E tự hỏi mình liệu có phải đã yêu a hay ko ? E ko thể tin dc vào cái tình yêu ở một người mới gặp. E đến đây để trốn tránh cái quá khứ trước kia. Cái quá khứ đau buồn mà e không bao h muốn nhớ lại. Nhưng tại

sao ? Tại sao a lại xuất hiện. Tại sao lại gặp a nhiều vậy ? Duyên ư ? Chắc là vậy vì e không còn câu trả lời nào khác nữa..

7. Chương 7: Rừng Hoa Phong Lan...

Về đến nhà, cất xe xong vừa bước vào cửa. Mẹ nó đã hét toáng lên :

- Mày đi đâu mà son môi đỏ chót dính trên má thế kia ? Thế con ấy thế nào ? Chờng nào dắt về ?

- Cái j ? Má nói j ?

Chạy vội vào nhà tắm. Đúng là mẹ nó nói ko sai. Hai dấu môi hồng điểm lên một bên má của nó. Khôi hài sao lại trùng ngay cái lúm đồng tiền. Mỉm cười mà lòng thấy vui vui nó khẽ nói :

- E hại anh rồi đây cô pé xấu trai ah. Thế nào cũng bị chất vấn à xem.

Lau đi vết son. Nó có luyến tiếc 1 chút nhưng ko lẽ lại ôm cái mặt thế này đi ngủ. Khăn giấy vẫn lưu lại. Nó cười rồi kẹp lại cất đi vào ví. Lại phải ra ngoài trả lời chất vấn của TW rồi.

- Quen nhau lâu chưa thế hả ông trời con ? Hôm sau dắt về á nhìn chút nào...

- Dzời ơi. Hun cái chào tạm biệt thôi đó mà. Má cứ làm quá cả lên. Chưa đâu. Ctrai má còn xa lắm.

Ba nó cứ tùm tùm cười... Ông hiểu khi một đứa cgai' hôn ctrai là thế n%
%

An ủi e, nước mắt e cứ trào ra nhưng e không khóc. E thu người vào trong lòng nó mà khóc. E quá sợ rồi, đáng lẽ nó ko nên cho e đi theo. Bỗng nhiên e cất tiếng nói :

- A ác lắm. Biết người ta thích mình, chủ động nắm tay a, ôm a rồi chủ động hôn a nữa mà a không thèm quan tâm... Người ta muốn a tới đó đưa đi chơi nhiều hơn mà a cứ bắt về. Người ta vì nhớ a nên mới đòi đi theo để rồi bị thế này... A biết mà sao a không thèm để ý gì vậy ? ...E không tin là mình yêu anh nhưng sự thật là e phải chấp nhận như vậy. Vắng a bên cạnh e chẳng hề thấy mình cười một chút nào. A có biết không ? ...Hu. hu.

E vòng 2 tay lên ôm lấy cổ nó. Ôm thật chặt như thể e sợ nó sẽ lại bỏ xa e lúc nãy. Vừa ôm, e vừa khóc. Nó như chết đứng vài giây rồi vỗ về an ủi e.

- Đừng sợ nữa, có a đây rồi mà. Ngoan nào, đừng khóc nào. Con rắn nó chết rồi mà...

- A thôi đi...A hiểu những gì e nói mà...A hiểu hết những gì e làm với a. Nhưng tại sao a lại ko chấp nhận nó ? E chán ghét đến thế ư ?...E không xứng để làm người yêu của a ư ?...

Nó im lặng. Cả hai lúc này chìm vào sự im lặng và e thì vẫn đang ôm chặt nó. Nó không trả lời mà chỉ suy nghĩ. Không ai biết dc lúc này nó đang nghĩ j. Một lúc sau, nó mới cất tiếng :

- A biết cả chứ... Ngay từ khi e vòng tay ôm a là a đã biết rồi. A cũng rất thích e. Nhưng a chưa thể tiếp nhận dc e ah... Nỗi buồn trước kia quá lớn làm a suy sụp. A sợ lắm, sợ cái gọi là tình yêu. Sợ cái gọi là rung động. ...Nhưng thật sự, a đã rung động trước e... E hãy chờ nhé, chờ cho tình yêu quay lại với a...Và khi đó, e sẽ dc đón nhận một t.y đầy trọn vẹn và chân thành từ a...

- Người lớn hứa là phải làm đấy. Ko dc nói dối con nít đó ghen ông già khó tính.hehe.

Giọng vui vẻ trở lại, e lại ôm chặt nó, nở nụ cười rạng rỡ. Kéo nó xuống, e trao cho nó một nụ hôn. Không phải hôn má như lần trước mà lần này đích đến của e là đôi môi. Môi e thật ngọt. Nụ hôn thật ngọt ngào giữa rừng khi mà ánh nắng mai len qua kẽ lá chiếu xuống mặt đất. E trao cho nó yêu thương, trao cho nó tình yêu của e và trao cho nó nụ hôn đầu tiên...

Rời khỏi người nó. Em e thẹn quay mặt đi. Hai vành tai đỏ như gấc cho thấy e đang ngượng ngùng. Nó mỉm cười rồi quay mặt e lại đối diện với mình. Nó hôn e. Cái hôn như thay nó trả lời. Lại một lần nữa nó dc nếm vị ngọt của đôi môi e. Mắt e nhắm nghiền với đôi má hồng hồng...

Nó ôm e thật chặt rồi thả ra. Giọng nó cất lên :

- E sẽ đợi chứ ?

- Vâng ! E sẽ đợi. Đợi đến khi nào pha lê có thể lành lặn trở lại. Và khi đó e sẽ là người cgai' hạnh phúc nhất...

- Mình về thôi e...

Khi về. Mọi thứ đã sẵn sàng. Buổi ăn trưa đầy rượu bia nhanh chóng trôi qua. Dọn xong nó lại ôm sủng tha thẩn vào rừng. Lần này nó không đi sâu mà chỉ men theo con suối. Quay người lại thấy e vẫn lèo đèo theo sau. Nó cười hỏi :

- Không sợ rắn nữa hay sao mà cứ đòi đi theo a thế hở hehe ?

- Lúc này tính lên trên thì thấy ba a với cậu đang lấy giấy tờ bàn bạc gì đấy. E thấy chắc là có chuyện nên thôi ko lên nữa. Anh M với chị thì cũng đang nói chuyện nên e ngại. Ngồi vắn vơ thì thấy a đi nên e đi theo thôi. Mà có a bên cạnh thì ko sợ nữa. Hehe...

E vẫn còn say. Nét cười cứ hiện diện trên khuôn mặt. Mạnh dạn tiến tới ôm cánh tay nó. E nói :

- Hồi này e thấy trên khu bên kia nhiều hoa lan lắm. E dắt e tới chỗ đó lần nữa nhé...

Ánh mắt mong chờ của e khiến nó không thể từ chối. Đi vài phút là đã đến. Mùi phong lan thơm ngát, từng chùm hoa đủ màu khoe sắc trong nắng trưa. E đòi ngồi nghỉ. Ngồi cạnh e, bây giờ nó mới để ý kĩ. Mùi nước hoa của e hôm nay rất nhẹ. Phải sát bên mới nhận ra được. E vẫn chưa rời cánh tay nó.

E chỉ từng bông hoa. Hơi thở e thơm ngát. Nó không biết đó là mùi hoa lan hay là từ hơi thở của e nữa. Rượu làm nó cũng hơi say. Bồng e nịu tay chòm hăn lên người nó mà hôn. Nụ hôn thật dài.

Nó và e trao nhau nụ hôn tưởng chừng như bất tận. Hoa như khẽ đùa với nắng. Từng cơn gió nhẹ thổi qua làm không khí trở nên mát mẻ hơn. E đang chủ động hôn nó. Đôi môi thật ướt át và mềm mại. Nó cảm thấy mùi rượu vẫn còn đọng lại trên môi e. Nhưng hôm nay thật ngọt ngào. Hai bàn tay nó dần dần hoạt động theo bản năng. Vuốt ve trên lưng e rồi luồn nhẹ vào áo. Da thịt e phẳng lì không có một dấu vết. Người e mát rượi như thể nó đang đưa tay vào làn nước vậy.

Đè e xuống. Đôi tay nó dần tiến lên trên. Nó biết là e cảm nhận dc. Người e khẽ run nhưng không có phản ứng gì khác. Nó vẫn đang đắm chìm vào cõi mê bất tận mà nụ hôn e mang lại. E ôm chặt lấy nó. Ôm như không muốn nó rời xa e. Chợt nó rút tay ra, ôm lấy e thật chặt rồi miệng nó như muốn nuốt luôn cả đôi môi e vào.

Nụ hôn thật sâu, bàn tay nó khẽ thả e ra. Miệng nó cũng rời khỏi e. Môi mấp máy, nó nói :

- A.....xin lỗi.....A ko kiềm chế dc...Có lẽ a say mất rồi.....Em ...em đừng giận a nha...

Ngập ngừng một chút rồi e nói :

- Em không giận anh đâu ngốc ah...Nếu e không cho phép, liệu a có làm vậy được không ? hìhì

- Vậy là tự nguyện đồng ý đúng không. Hehe. Vậy mình làm lại đi.

-...

Cấu vào tay nó. Chạm hai bàn tay vào khuôn mặt đang cười của nó. E lại hôn. Nhanh thôi khiến nó không kịp phản ứng. Ôm nó rồi e thủ thỉ vào tai nó:

- E yêu anh mất rồi Nguyên ah. Thật sự là e yêu anh mất rồi, ông cụ khó tính của e ah...

-...

Ôm chặt e. Thổi vào một bên tai khiến e bủn rủn. Nó nói lời nhẹ nhàng :

- A mong e sẽ chờ anh nhé. A biết mình cũng yêu e nhưng a không vượt qua được bức tường đó. Chờ a nhé e.

- E sẽ chờ anh. Và bắt đầu từ bây giờ e sẽ chính thức tán tỉnh anh. Sẽ khiến anh phải yêu e. Anh cứ chờ đấy, hìhì

Thả nó ra, nắm lấy bàn tay nó rồi e đánh nhẹ. Vừa đánh vừa nói :

- Cái tay hư này, ghur ghur. Hại con người ta đỏ hết cả mặt...>.

- He he. A là a không biết gì đâu đấy. Do nó tự nhiên chứ không phải do a. Hehe.

- A còn nói nữa. Huhu...

Mặt e như sắp khóc. Nhưng a có biết e vui lắm. Miệng e vẫn cười. Nhắm mắt lại. Một giọt nước mắt lăn trên gò má e. Giọt nước mắt hạnh phúc vì biết a cũng yêu e. Vì biết a là một người đàn ông đứng đắn. Và hơn hết, e biết a cũng yêu e nên không muốn làm vậy với e.

Nó khẽ hôn lên giọt nước mắt của e. Rồi mỉm cười, lắng nghe tiếng gió, tiếng hát của núi rừng. Thời gian như dừng lại. Giữa nó và e không còn khoảng cách. E và nó im lặng, chỉ ôm nhau như không bao giờ muốn phải xa rời mà thôi...

Nó nhẹ nhàng thả em ra rồi đứng dậy. Những lọn tóc mắt trật tự lòa xòa trên khuôn mặt e. Nhẹ đưa tay lên vuốt, e nhìn nó bằng ánh mắt ướm át trù mến. Nó muốn lại hôn e, muốn bỏ lại tất cả, chỉ có nó và e ở nơi này thôi. Nhưng không thể làm dc. Rất nhiều thứ đang đợi nó trước mắt và nó vẫn còn một lời hứa gần như đã trôi vào xa vắng..

8. Chương 8: Năng Đã Trở Về...

Buổi đi chơi nhanh chóng kết thúc. Đường về lúc nào cũng nhanh hơn. Chẳng mấy chốc cổng chào thành phố đã hiện ra trước mặt. Tòa nhà Hoàng Anh sừng sững đứng. Vậy là hết ngày thứ 7, từ từ đưa chiếc xe lăn bánh trên đường. Hàng cây cổ thụ hiện ra làm nó thấy wen thuộc. Mới chỉ đến nhà e 2 lần nhưng sao nó lại cảm thấy wen đến thế. E chào ba nó rồi nhảy nhót vào nhà, trước khi đi còn kịp đánh mắt tinh nghịch cho nó. Quay về. Ba nó nói :

- Con bé được đấy. Ngoan hiền, lễ phép lại xinh xắn.

- Hề hề. Ba nói gì con không biết...

- Tao thấy cả rồi mà cứ giả vờ. Nhanh lên hôm nào dắt nó về á mày nhìn xem.

- Rồi rồi. 2 cụ cứ lo xa. Chưa có gì hết mà...

Đánh xe vào nhà. Mang đồ xuống rồi để luôn ngoài sân mai rửa xe luôn đỡ mất công lùi ra. Nó chui vào nhà tắm tắm rửa cho sạch sẽ sau một ngày mệt nhọc. Tắm xong thì cơm canh cũng được dọn ra. Cả ngày hôm nay mới được hạt cơm. Đúng là mệt thật. Xong bữa thì cũng 7h. Đến giờ thiêng xem thời sự của ông cụ. Nó thì dắt xe ra ngoài mà đi uống cafe. Cái E71 rung rung trong túi quần nó khi đang đi. Mặc, nó không bao giờ vừa lái xe vừa cầm dt. Lần té xe trước cũng vì thế mà mém tí nữa là nó lăn vào xe tải.

Bước vào quán. Hôm nay cuối tuần nên có lẽ quán hơi đông. Lúc này móc dt ra xem lại thì nó thấy tin nhắn. Giật mình khi thấy cái tên người gửi : “Con gái thần Mặt Trời”

Trong lòng nó lúc này đang rối ren. Tìm một bàn khuất trong góc chứ không phải là bàn nó thường ngồi nữa. Lấy chai rượu mà nó gửi lại rồi lặng lẽ uống. Nó không dám đọc. Đã 6 năm rồi chưa có tin nhắn từ số máy này. Nó vui vì e vẫn nhớ đến nó, vui vì sau một khoảng thời gian dài như vậy e vẫn còn lưu sdt của nó. Nhưng nó sợ, nó không biết nội dung tn của e là như thế nào ? Liệu e có cho nó cơ hội, cho nó thấy lại được những giọt nắng nhảy nhót như ngày xưa không ?

Lặng lẽ một mình trong góc quán. Mưa vẫn rả rích rơi. Cơn nữa bắt đầu tự bao giờ nó cũng không hề biết.

Tâm trạng nó lúc này đang cực kì hỗn loạn. Tại sao sau 6 năm e mới nt cho nó ? 6 năm qua e đã làm những gì ? E có thay đổi gì không ? Và câu hỏi lớn nhất lòng nó : Câu trả lời về lời yêu nó đã trao cho e.

Đọc tin nhắn, nó thấy chỉ vền vẹn vài chữ : A khỏe không ? Liệu a có nhớ đến chủ nhân của sdt này ko a ?

Nó nhắn trả lời, không gọi. Nó muốn nghe giọng e, muốn gặp e lắm chứ... Nhưng nó không đủ can đảm làm điều đó.

- Chủ nhân của sdt này luôn hiện diện trong danh bạ a, trong kí ức a và cả con tim a nữa. Lâu quá rồi e nhỉ. A ko ngờ là e vẫn còn nhớ đến a, vẫn sử dụng sdt này đây.

Đúng. Sdt của e đã quá quen thuộc, Hơn 6 năm trước, ngày nào nó cũng bấm số này. E liệu có biết rằng nó đã thuộc nằm lòng. Không chỉ sdt, mà tất cả về e. Nó nhớ hết những gì e thích, những thứ e ghét. E ghét gián, ghét sự kềm cặp chèn ép. Và đã hơn 1 lần, e hét toáng lên rằng : “E ghét a !!!” E thích chụp hình, thích thơ thẩn ở những cánh đồng xanh thẳm, thích cái cứng rắn mà a hay áp đặt cho e đồng thời cũng cực kì bức tức với điều đó...

“E ghét a !!!” Giọng nói của e vẫn vang vọng trong đầu nó. Nó hối hận vì đã làm e khó chịu, làm e bức tức vì những kiềm kẹp của mình. Rượu cứ trôi ào ào vào cổ họng nó khiến một vài người khách ngồi gần e ngại. Cay của rượu, cay của nước đang dần lan trên khóe mắt. Nhắm mắt lại như một sự chấp nhận sự thật đầy cay đắng là e đã xa nó. Mắt nó nhòe đi. Tất cả kỉ niệm xưa kia nó vẫn còn nhớ. Tìm nó như càng ngày càng thất lại sau những kỉ niệm hiện qua. Mắt nó dần xuất hiện những gân máu. Càng ngày càng đỏ lên.

Lão đảo cầm chai rượu ra mặt sau của quán. Hướng về tảng đá nằm sát mép hồ. Nó ném mạnh. Choang...chai rượu vỡ ra từng mảnh nhỏ. Mỉm cười lặng nghe tiếng gió. Nó quay lưng bước đi để lại đằng sau những ánh mắt kinh ngạc đến ngỡ ngàng của nhiều người.

Bây giờ, nó đã thật sự điên loạn..

9. Chương 9: Em. Liệu Có Phải Là Nơi A Dừng Lại...

Bước ra khỏi quán. Lột luôn cái áo. Con cá chép vượt vũ môn hiện rõ trên vai trái. Hình ảnh tượng trưng cho sự luôn luôn vươn lên, không đầu hàng của nó. Nó đi ngay cả khi mưa đang ngày càng nặng hạt. Chiếc xe gầm lên như thấu hiểu tâm sự của chủ.

Nó cứ đi, đi mãi. Nó không biết đi về đâu nữa. Bây giờ liệu nó có thể dừng ở đâu ? Không ai có thể hiểu dc tâm sự của nó. Giờ nó đang chơi với giữa những cảm xúc. Tiếng pô xe gào rú trong cơn mưa lạnh. Đúng, bây giờ nó lạnh lắm. Ai có thể ôm lấy nó lúc này ? Trời càng mưa to, hình ảnh nụ cười của e càng hiện rõ trong tâm trí. Siết mạnh tay ga, chiếc xe lại lao vút đi. Người đi ngoài đường nghe tiếng xe vội tập sát lề đường tránh cho cơn giận dữ cuồng loạn này lao đi. Đêm đó nó dạo khắp thành phố vài vòng liên tục. Mưa đã tạnh rồi...

Thắng gấp, chiếc xe như không theo sự điều khiển của nó nữa. Bánh xe đã dừng lại nhưng trớn xe vẫn lao đi. Mưa khiến đường quá trơn, bánh sau quay ngang khiến nó chật vật lắm mới có thể lấy lại sự cân bằng. Tức giận nhìn vật cản đường mình. Hai thằng oắt con choai choai đang đứng lại chửi rủa những lời thô tục với nó. Đá chống, lảng lảng tiến đến trước mặt hai thằng đó. Mặt nó lúc này cực kì đáng sợ. Ánh mắt đỏ ngầu khiến hai thằng kia bủn rủn chân tay.

Không nói một lời, nó táng thẳng vào đầu thằng cầm lái. Cú đánh rất mạnh. Chiếc Sh mới toanh không còn điểm tựa ngã thẳng xuống đường. Thằng nhóc ôm mặt nằm rên rỉ dưới đất, nó đưa gót giày đạp vào mặt thằng đó thêm một phát nữa rồi quay sang thằng ngồi sau. Lúc này nó đã kịp nhảy khỏi xe mặc cho bạn nó ngã kênh. Dựa hẳn vào cột đèn đường, thằng nhóc run lấy bầy khi ánh mắt nó quét tới phía này. Thằng nhóc muốn chạy nhưng không thể nào cất nổi bước chân nữa. Ánh mắt đó quá kinh sợ khiến thằng nhóc không thể chạy.

Những cú giơ tay lên của nó là cơ thể thằng nhóc lại phát ra tiếng hự hự. Tay nó lúc này đã thấm máu. Máu của nó chăng ? hay là trên khuôn mặt kia dây vào tay nó ? Nó chẳng cần biết. Nó chỉ biết khi thằng kia gục xuống, người dân lao ra cản nó. Vài tiếng la hét : “Cản nó ra chứ không chết 2 thằng nhỏ !” rồi lại là : “ Người gì mà tàn bạo thế không biết. Con nhà người ta mà nó đánh không chút thương tiếc”. Quay lại nhìn đám người đang bầu vào bình luận. Ánh mắt nó như điện lướt qua khuôn mặt từng người. Đám đông im bặt khi nhìn vào khuôn mặt nó. Vài người nhát gan đã vội rời đi nơi khác

Đám người tránh ra cho nó bước đi như tránh một tên giết người đáng sợ. Nó chẳng cần biết. Leo lên xe, nó nổ máy rồi lại lao đi. Thấp thoáng đằng sau, nó còn nghe tiếng còi xe cấp cứu.

Lang thang một hồi nó dừng lại. Bà cụ bán thuốc bên đường nhìn nó với một ánh mắt sợ hãi. Mua gói thuốc rồi hỏi mượn bật lửa. Bà sợ đến mức không dám đòi lại. Cố gắng cười với bà nhưng nó không thể làm vậy. Cơ mặt nó không thể giãn ra để nở một nụ cười. Nhìn kĩ lại, nó nhận đây là con đường Trần Phú quen thuộc. Nhà của e ở đây, ngay sau khúc cua kia thôi. Những hình ảnh buổi đi chơi hiện lại trong đầu nó. Bỗng nhiên nó muốn nghe giọng e, nghe e làm nũng. Nghe tiếng cười vô tư của e làm nó thấy vui vẻ. Móc dt ra gọi. Chuông đổ từng hồi nhưng e vẫn không bắt máy. Chán nản, nó đang tính ngắt cuộc gọi thì dt lại phát ra tiếng. Nó hỏi :

- A gặp e bây giờ dc ko ?

- Anh chưa ngủ ah ? E đang chuẩn bị đi ngủ rồi này. Mai được không a ? Khuya lắm rồi a về ngủ đi a.

- A đang ở ngay dưới cổng nhà e...

Ngắt máy, nó chờ e. Chẳng mấy chốc, e xuất hiện với bộ đồ ngủ gấu trúc xinh xắn. Thấy nó. E thốt lên :

- A làm sao thế này ? Áo a đâu ? Tay a nữa. Sao lại đầy cả máu ? A té xe ah ? Thôi a vào nhà đi...

Vừa nói, mắt e vừa rưng rưng. E kéo tay nó vào nhà nhưng lại sợ nó đau. Cứ nhìn vào vết thương trên tay nó, nước mắt e lại rơi xuống lã chã. Lấy bàn tay còn lại gạt đi những giọt nc mắt của e. Nó nói :

- Tay a không sao đâu. Có chút chuyện đó mà. A chỉ muốn đến nhìn e một lát thôi rồi a về.

- Cho dù có về thì a cũng băng lại đã. Nhìn tay a như vậy e không cam lòng.

Rửa sạch vết thương, e lấy cồn ra sát trùng.cho nó rồi băng lại. Lóng ngóng thế nào mà e đổ nguyên cả chai cồn vào vết thương. Nhìn e, nó cười hiền từ. Tay nó dc e băng bó lại thành một cục bông. Nhìn vào bàn tay lúc này đã tròn xoe. Nó lắc đầu chép miệng. Nhìn xung quanh, đây là lần đầu tiên nó vào nhà e.

Căn nhà yên lặng chỉ trừ tiếng gõ tích tắc đều đặn của đồng hồ. E ở một mình trong căn nhà vắng lặng này. Ly nước gừng nóng được e mang ra. Nhấp từng ngụm nhỏ, nó hỏi e về gia đình e. Được biết nhà e vẫn đang ở Sg. E lên đây một phần là để trốn tránh cái xô bồ của Sg. Một phần nữa là tìm cách phát triển thị trường của gia đình ra khu vực Tây Nguyên. E có vẻ đối nó một điều gì đó. Ánh mắt của e lảng tránh cái nhìn của nó lúc này. Nó chẳng quan tâm...

Lặng lẽ nhìn nó ra về. Bóng hình nó sắp rời xa e. Dắt xe ra ngoài, bước chân xiêu vẹo của nó làm e thấy nhói lòng. Tiến tới, từ đằng sau, em quàng hai cánh tay ôm thân người nó vào lòng. E nói, lời nói như cơn gió bay thoáng qua nhưng vẫn đủ cho nó nghe thấy :

- Đêm nay anh ở lại đây nhé. Nhìn a thế này e không yên tâm để a về. Ở lại với e nha a...

Nó hoàn toàn bất ngờ trước phản ứng của e. E như úp mặt vào lưng nó để giấu nỗi xấu hổ khi phát ra lời đó. E không cần nó phải yêu e, không cần nó phải nhớ e. Chỉ đơn giản là e lo lắng và không muốn nó đi về trong tình cảnh bây giờ...

E nói xong, xiết chặt hai cánh tay như thể nhất quyết không để cho nó rời xa e. Bất đắc dĩ, nó dắt xe vào nhà trở lại. Vội khóa cửa như sợ nó đổi ý, rồi e đưa nó vào phòng khách. Ngồi sát bên cạnh nó, e vuốt ve cánh tay băng bó với một nỗi đau hết như người bị thương không phải là nó mà là e. Nó ngồi im lặng đắm chìm trong những suy nghĩ. E biết, biết lúc này không phải là lúc e hỏi nó chuyện j đã xảy ra. KHẽ hôn lên cánh tay, e ngơ nghe nói :

- Cái tay hư này, hồi sáng ai bảo ăn hiếp người ta. Bây giờ cho đáng đời nhé. Hehe. Để xem lần sau còn dám làm vậy nữa ko. A còn đau không a ?

- hehe. Vậy e thử như hồi sáng không ? Tay đó nó vẫn xài dc đấy...

- Xì...

E nghếch mặt ra, đôi má như hồng lên rồi rúc đầu dựa vào vai nó.

- Đau thì nói lên với e nhé a. Mà a ăn gì chưa ? Để e làm a ăn nhé...

Nghe câu nói của e. Nó bỗng dưng thấy đói. Lạ nhỉ. Lúc chiều nó ăn rồi cơ mà. Hay là tại cái ánh mắt kia khiến nó không thể từ chối. E lại tất tả chạy vào bếp. Lê những bước chân chán nản. Nó cũng bước theo

e xuống nhà ăn. E nhanh chóng chuẩn bị những thứ cần thiết. Chẳng mấy chốc món mì spaghetti đã được dọn ra bàn. Nó không quen ăn món tây lắm nhưng nhìn khuôn mặt háo hức mong chờ của e. Nó lại chẹp lưỡi : Thôi kệ, thử chút xem thế nào...

Cầm nĩa bằng tay phải khiến nó có chút lóng ngóng vì trái tay. Nó ăn uống một cách khó khăn. Đặt nhẹ bàn tay lên tay nó, e cản nó lại. Lấy cái nĩa từ tay nó. E cuốn từng cuộn mì từ từ đưa đến. E như một người vợ đang chăm sóc nó vậy. Đút từng miếng, nhẹ lau khô miệng dính chút nước sốt. E nhìn nó với một ánh mắt trìu mến đầy yêu thương. Dưới ánh đèn vàng nhẹ nhàng. Mặt e như hồng dần lên. Màu hồng lan dần từ gò má xuống cổ e. Nó cảm thấy đây là món mì ngon nhất nó từng ăn. Vì nó đang đói, vì dc người khác chăm sóc và vì e là người nấu cho nó.

Thu dọn xong, e chỉ cho nó phòng ngủ của khách trên lầu. Bước trên những bậc thang bằng đá đen bóng. Căn phòng cuối hành lang hiện ra. Bước vào phòng. Mùi của gỗ nồng nàn. Chắc là lâu rồi nhà e không có khách. Chăn màn vẫn còn nguyên nếp gấp. Vào nhà tắm, nó bật nước nóng xả lên người như để đẩy lùi cái lạnh giá. Nó lạnh không chỉ ở bên ngoài mà còn cả trong tim nữa. Người run lên từng hồi. Lau khô người rồi khoác chiếc áo choàng vải ra ngoài. Nằm trên giường, bật ti vi lên rồi nó suy nghĩ về chuyện vừa xảy ra. Nghĩ cũng tội cho 2 thằng trẻ trâu kia thật. Rồi lại mơ hồ nghĩ đến câu chuyện e đút cho nó ăn. Vui thật, từ ngày nó biết cầm đũa tự ăn đến bây giờ thì e là người đầu tiên đút cho nó như vậy đấy.

Tiếng gõ cửa vang vọng đến tai nó. H này e còn gõ cửa phòng làm gì nhỉ ? Đáng lẽ là e đã đi ngủ rồi chứ. Mở cửa ra. Nó thấy e đang co rúm trong cái chăn run rẩy. E nói :

- A cho e ở ké một chút dc ko ? Lúc này thấy tay a máu me ghê quá nên h ám ảnh ko ngủ dc. Một chút thôi dc ko a ?

- Haizzz. Thôi vào đây đi cô nương.

Rúc ngay vào trong chăn. E kéo nó vào cùng. Ôm lấy người nó, e thủ thủ :

- Bây giờ a kể cho e xem có chuyện gì dc ko a ? Sao tay a lại bị như vậy ?

Thuật lại đơn giản câu chuyện chỉ là nó đánh 2 thằng oắt cản đường nó. Nghe từng câu, e lại càng co rúm lại mà nép mình vào trong chăn. E vuốt nhẹ cánh tay với những cử chỉ ân cần nhất mà nó biết. E khẽ rướn người lên. Đôi môi căng bóng như môi mọng, mắt e khép hờ, mùi hương sữa tắm của e tỏa ra nhẹ nhàng. Khẽ tiến đến, nó hôn nhẹ lên mặt e rồi cười cười. E mở mắt, giận dữ cấu xé cánh tay nó. Mắt e rưng rưng nhìn nó với một ánh mắt oán trách vô bờ bến. Nâng cánh tay nó lên. E cắn mạnh, 2 dấu răng ngọc in hằn rõ lên nó.

Bật cười, nó kéo e lại. Nó hôn lên đôi môi đầy gợi cảm đấy. Lưỡi nó lẩn mò tách nhẹ hàm răng e rồi quần lấy hơi thở của e. E như mê mị chìm vào nụ hôn của nó. Mắt e nhắm nghiền chờ điều gì sẽ đến. E biết, e biết nhưng e chấp nhận điều đó.

- E chấp nhận a ah. Tất cả cũng vì e yêu a. E muốn e mãi mãi thuộc về a...

Hơi thở e gấp gáp hơn. Nhẹ nhàng hôn vào đó, e như oằn người trước những kích thích mà nó mang lại. Hơi thở của e nặng nề hơn. Bất chợt, e kéo người nó lên, trao cho nó một nụ hôn nồng cháy. E nói như cơn gió khẽ lướt qua :

- E trao cho anh tất cả, tất cả con người e, tình yêu của e...và cả lần đầu tiên của e nữa...

Tại nó lúc này đã ù đi. Nó chỉ cần biết là e yêu nó và nó cũng vậy. Trong đầu nó h không còn một suy nghĩ gì khác nữa. Khẽ tách 2 chân e ra, nó từ từ tiến tới. Nhẹ nhàng, không nhanh, không chậm. Nó dần dần tiến vào trong e...E nở một nụ cười. Đúng, e cười với nó. Nụ cười của mãn nguyện, của hạnh phúc đang trào dâng trong e...

E như tan ra sau mỗi lần cử động của nó. E phát ra những tiếng ư, ư, ư...trong vô thức như là bản năng. Hai cơ thể lúc này đã gắn kết bằng một sợi dây tình cảm. Nó hòa vào xúc cảm e mang lại. Nhịp độ tăng dần lên, cơ thể e cũng đổi khác. E thở nhanh hơn, âm thanh từ cổ họng e phát ra cũng tăng dần lên. Bên dưới e cũng có sự thay đổi. E siết chặt lại như muốn bóp nghẹt nó. Vòng 2 tay ôm lấy nó, e hôn nó thật sâu. E tham lam nuốt trọn đôi môi nó. Cứ như thế, dần dần, nó cũng không thể chịu nổi mà bùng nổ trong e. Thở một hơi dài rồi nằm cạnh e. Kéo sát e vào lòng, nó hôn lên trán e. E đang ngủ, giấc ngủ mệt mỏi

sau khi mất đi thứ quý giá nhất đời mình cho nó. E gối đầu lên vai nó mà ngủ, trên miệng vẫn nở một nụ cười hạnh phúc và mi mắt e vẫn long lanh những giọt nước mắt như sương ban mai...

10. Chương 10: Hạnh Phúc Trong E Là Được Yêu Anh...

Nó thức dậy sớm lắm. Để e ngủ yên sau những mệt mỏi đêm qua. Nó lẳng lặng dắt chiếc Vespa đỏ của e ra ngoài. Sau đêm qua có lẽ chuyện nó đánh người đã lan khắp nơi rồi. Buổi sớm đi xe nó không tiện. Chạy ra buổi chợ sáng, ngoắc thẳng đàn e cai quản bốc vác ở đây. Nó nói :

- Giữ cẩn thận chiếc xe này cho a. A vào chợ một tí rồi quay lại. À, cầm gói thuốc hút này...

Rút một điếu rồi đưa gói thuốc cho thẳng e. Châm lửa, nó thảnh thơi tản bộ vào chợ. Buổi chợ sáng tấp nập những gương mặt người bán, người mua. Lướt một bó hồng thật đẹp. Nó đi qua khu thực phẩm mua ít đồ ăn sáng rồi quay về. Thẳng e nhìn thấy bó hồng cười hề hề :

- Chà ! E nào mà có điểm phúc khiến anh Tư sáng sớm dậy đi mua đồ ăn sáng, rồi lại có cả hoa nữa chứ. Kiểu này chắc e phải học hỏi a mất thôi. Kakakaka.

- Nói nữa tao cắt ah...

Bông đùa vài câu xong. Nó lại lên xe quay về nhà e. Trời lúc này đã gần sáng. Mang đồ ăn vào bếp, nó lẳng lặng trở tài nấu nướng. Nó biết e thích ăn món Tây, vậy là đủ. Dẫn mềm miếng thịt bò, nó ướp gia vị rồi chuẩn bị bàn ăn sáng mang lên cho e. Ánh nắng lúc này đã len qua ô cửa chiếu đến chậu cây nằm gần bếp. Chuẩn bị xong nó bước lên trên gọi e dậy. E vẫn còn ngái ngủ khoác chiếc áo vải đi vào nhà tắm. Bước chân e thật khó khăn sau đêm qua. E không bước nổi. Mím cười đầy yêu thương, tiến tới nó bế e lên bước vào nhà tắm.

E níu lấy cổ áp má vào ngực nó. Ngắm nhìn e trong gương, mái tóc bông bênh hạt dẻ đang bù xù khiến nó bật cười. Giận dữ, e đẩy nó ra khỏi nhà tắm. Dận dờ e nhanh lên rồi nó lại cất bước xuống dưới. Bật bếp lên, chẳng mấy chốc mùi nấu nướng đã tràn ngập. Bày ra đĩa, nó lại cất bước lên lầu kêu e xuống. Hay chính xác hơn là nó lên bế e xuống. Lúc này e đang ngồi chải lại mái tóc của mình E nhanh nhẹn thật. Chẳng mấy chốc khuôn mặt e đã tươi tỉnh đón chào ngày chủ nhật. Bế e xuống bàn ăn, e xuyết xoa với những món mà nó làm cho e.

Món beefsteak vẫn còn đang bốc lên mùi thơm ngào ngạt. Con đói đang hoành hành trong cả nó và e. Pha cho cả hai mỗi người một ly sữa rồi nó ngồi vào bàn cùng ăn với e. Tiếng lách cách của dao nĩa lại vang lên như những bản nhạc không lời. E ngai ngừng ngồi ăn. Nó thì vừa ăn vừa ngắm e.

Cuối cùng e cũng đã ăn xong. Lẳng lặng để e uống nốt ly sữa, nó lôi ra một bó hồng to tướng trước mặt để trước mặt e.

Ảnh đã được thu nhỏ. Vui lòng nhấn vào đây để xem kích thước thật 720x720.

Mắt e nhòa lệ. Cầm bó hồng trên tay mà e không thể nén được hơi thở nghẹn ngào. E nghĩ nó cũng như bao người đàn ông khác mà e từng biết. Đến rồi đi trong chóng vánh, sáng nay khi nó đặt nhẹ một nụ hôn rời khỏi e.

E đã biết. E thấy hụt hẫng vì người đàn ông đầu tiên trong đời mình ra đi như vậy. Quá mệt mỏi nên e không đủ sức để khóc nữa. E lại thiếp đi trong mộng mị cho tới lúc nó đánh thức e. Bất ngờ lớn nhất của e là nó đã quay lại. Nó bế e mà lòng e tràn ngập hạnh phúc. E vui lắm, vui vì dc nó bế, vui vì dc áp mặt vào ngực a. Và vui vì nó đã quay trở lại bên e...

Thả nhẹ bó hồng thẳng lên bàn. E bước tới ôm lấy nó. Nước mắt e trào ra, những giọt nước mắt hạnh phúc cứ tưởng chừng như bắt tận

Nhón chân lên, môi e chạm vào môi nó. Bờ môi mềm mại của e lúc nào cũng khiến nó thèm muốn. Ôm lấy e, nó bế e bước lên phòng. Vừa đi, e và nó vẫn trao nhau những nụ hôn. E không muốn dứt ra khỏi nó lúc này. Đặt e xuống giường, trao nụ hôn thật sâu rồi lách khỏi vòng tay e. Nó nói :

- Đêm qua a...a không kiểm chế dc trước e... A xin lỗi, nhưng e đừng xem a như những thằng con trai dễ tiện khác. A biết bây giờ a không có gì để có thể bù đắp dc cho e. Nhưng a sẽ có trách nhiệm với những gì mình đã làm. E có thể tin như vậy...

- Không, a không cần phải nói ra những lời như vậy. Đó là e tự nguyện, a không có lỗi gì cả. E yêu a nên mới làm vậy. A đừng bận tâm về điều đó. A chỉ cần biết rằng tình yêu của e với a nó lớn đến mức nào. Và a đừng lãng quên tình yêu đó. Vậy là quá đủ với e rồi...

- E nghĩ ngơi đi nhé. A phải về nhà một chút. Đi cả đêm qua không báo về rồi. Đêm qua mệt nên e cố gắng nghỉ nhiều vào nhé...

- Vâng a đi đi. Kéo 2 bác lại lo...

Hôn vào môi e lần cuối như từ biệt. Nó dắt xe bước ra khỏi nhà. Về nhà thay vội bộ quần áo, nó lại lên ngồi cafe. Hồi hộp bất dt. Tin nhắn của e đã lưu trong máy đến tự bao giờ.

- E yêu anh, ông cụ khó tính ah...

Bất chợt nó nhìn thấy tin nhắn còn lại. Tin nhắn không phải của e. Con gái thần mặt trời đã trả lời :

- E vẫn luôn dùng số này, vẫn luôn nhớ đến a. Công việc của a dạo này thế nào ? Ba mẹ vẫn khỏe chứ a...

- Đã lâu lắm rồi a mới lại nc vs e. Công việc vẫn bt mặc dù dạo này hơi bận 1 chút. Hai bác vẫn khỏe e ah. Còn e ? Dạo này thế nào ?

Tin nhắn reply đến rất nhanh. Nhanh đến nỗi nó tưởng chừng như e đang ngồi đối diện mà gửi cho nó vậy.

- E vẫn khỏe. Công việc thì vẫn vậy. Dạo này bố lớn tuổi rồi nên giao lại xưởng chế tác cho e quản lý. Có mệt hơn một chút nhưng biết sao dc hả a ? À mà a vẫn còn gửi một thứ ở chỗ e đấy. Liệu a có còn nhớ không nhỉ ???

- Tất cả những điều về e a luôn nhớ e ah. 1000 ngôi sao nhỏ của a e vẫn còn giữ chứ ?

- Đúng là không gì có thể thoát khỏi trí nhớ của a thật. E đang cầm nó trên tay đây. Và e vẫn còn nhớ đến câu nói của a..

11. Chương 11: Hồi Ức Về E. Người Con Gái Của Nắng...

Tết, cái ngày mà cả gia đình sum họp quây quần đón chào một năm mới tốt lành. Nó vẫn nghĩ về e. E ở quá xa nó để nó có thể gặp e. Đêm 30, bầu trời ko một ánh sáng. Cả nhà nó cùng ra ngoài ngắm pháo hoa giao thừa... Pháo hoa đẹp lắm, từng chùm tia sáng nở bung ra rồi lại tan biến vào xung quanh. Hoa của lửa, sự kì diệu của ánh sáng đang làm nó lóa mắt. Khói bay dày đặc cả bầu trời. Từng chùm tia lửa như dần tàn lụi trong màn đêm.

Nó hứa với e. Ngày quay lại, nó sẽ mang cho e thấy tấm hình những bông hoa cafe trắng tinh khôi của vùng đất nơi nó sinh ra. Cafe thật đặc biệt. Hoa trắng muốt nhưng cho ra dòng cafe đen đặc. Mùi của hoa ngọt ngào lan tỏa khắp đồi núi nơi trồng. Nhưng ly cafe thì lại khác, mùi nhẹ nhàng, thoang thoảng với vị đắng dịu làm bao người phải mê say. Có lẽ tính chất của cafe đã thấm đẫm vào máu của con người Tây Nguyên. Khi yêu, rất nồng cháy nhưng khi mọi việc đã chìm vào quên lãng, thì con người Tây Nguyên vẫn đắm đắm, vẫn dịu nhưng vẫn đắng cay trong lòng...

Sáng ngày mùng một. Khi mà các gia đình khác đang sốt xắn chuẩn bị mâm cơm thờ cúng tổ tiên thì nó lại lẩm lủi ôm máy ảnh leo lên xe tiến về ngoại ô. Chớm xuân lạnh lẽo nhưng nó thì không. Nó nghĩ đến gương mặt vui thích của e khi nhìn những bức ảnh của nó. Bấy nhiêu thôi cũng đủ làm cho lòng nó ấm lên. Ánh nắng ban mai rực rỡ, sắc vàng của những chậu mai như chan hòa cùng nắng.

Quãng đường 30km nhanh chóng dc vượt qua. Đối với nó, nơi khu vườn cafe này là đẹp nhất. Người ta nói vào mùa xuân thì miền bắc có hoa đào, miền nam có hoa mai còn với nó, loài hoa đặc biệt của Tây Nguyên tượng trưng ủa xuân là hoa cafe. Nhưng ở đây người ta chơi hoa theo một kiểu khác, không chơi lê từng cây mỗi gia đình mà họ trưng cả một con đồi, cả một khu vườn cho đất trời đón sắc xuân. Nhà nào mà canh cho hoa nở đúng vào 3 ngày tết là vui lắm. Vì mùi hương của hoa, màu sắc trắng tinh làm cho không khí

như hân hoan hơn. Nhưng hoa chỉ nở được 3 ngày rồi lụi tàn nên ai chậm chân sẽ vô cùng nuối tiếc vì mỗi năm chỉ có một lần hoa.

Dừng xe, ngắm nhìn toàn cảnh khu vườn. Hoa đã chớm nở, máy ảnh của nó liên tục được sử dụng. Chọn những cây đều hoa nhất. Nó chụp liên tục như sợ hoa kia sẽ sắp tàn phai. Dành trọn tình cảm vào những bức ảnh. Sao nó phải làm vậy ? Sao nó phải tốn công đi cả một quãng đường dài như vậy để chụp một vài bức hình ? Tại sao ? Đơn giản lắm : E đã nói chưa bao h e dc một lần nhìn thấy hoa cafe. E không biết hoa cafe nó ntn. Chỉ vậy thôi. Khi nó yêu, nó sẽ làm tất cả để dc nhìn thấy tình yêu của nó cười. Đó mới là thứ quý giá nhất với nó...

Bọn bạn nói tính nó quá hi sinh. Nó hi sinh tất cả cho người mình yêu để rồi nhận lại là con số 0 tròn trĩnh. Cười lặng lẽ trước chuyện đó. Nó chỉ có thể tự mang nỗi buồn một mình mà thôi. Liệu lần này nó có thể không ? Liệu lần này tình yêu của nó sẽ được đền đáp ? Nó không biết. Nhưng mục tiêu của nó đâu phải là sự đền đáp từ e. Nó chỉ cần nhìn thấy e cười., nụ cười của e đã là quá đủ với nó rồi. Có lẽ nó lụy tình chẳng...

Chụp dc những tấm ảnh ưng ý. Nó vui lắm. Vui vì mình đã giữ lời hứa vs e, vui vì e dc nhìn hoa cafe lần đầu tiên bằng những bức ảnh của nó.

Ảnh đã được thu nhỏ. Vui lòng nhấn vào đây để xem kích thước thật 800x532.

Lựa ra 5 bức từ hàng loạt hình mà nó chụp. Nó post lên face với cái tên : Mùa hoa Cafe – Hoa của mùa Xuân. Nó mong e sẽ vào xem những tấm hình nó chụp. Những tấm hình mà nó dành riêng cho e. Nó ghi 1 cái tit : Dành cho tình yêu của G. Mong e sẽ đọc dc, sẽ thấy dc đây là lời ngỏ của nó. E nhấn cho nó một cái tin : “Đến khi nào tuyết rơi trên mặt đất, e sẽ yêu a...”. Liệu đó có phải tuyệt không e ? Tuyệt rơi trên những cây cafe xanh mướt. Tuyết của mùa xuân đây e ah.

Nó gỡ dòng tit trên album. Với nó, giờ chưa phải lúc e nói ra lời yêu. Nó vẫn chờ, vẫn chờ đến mùa tuyết rơi. Nó tin tưởng rằng năm sau, khi mà trên trời bắt đầu rơi những bông tuyết đầu tiên. Tuyết làm cho cảnh vật trở nên lạnh lẽo, thì với nó, tuyết ấm áp lắm. Nỗi ấm áp tràn vào trong tim khi nó tin vào điều đó. Nó luôn tin, luôn chờ đợi. Nhưng cuối cùng thì tại sao ? Tại sao tuyết không bao giờ ảm hay bởi vì bản thân tuyết vốn đã lạnh giá như ngàn năm nay vẫn vậy.

Sau tết, nó muốn gấp để trao cho e con búp bê nhỏ xinh mà nó đã đi khắp nơi tìm mua. E thích màu xanh, cái màu thiên thanh ấy khó tìm lắm e ah. Nó đi vòng hết các shop trong tp, đến shop cuối cùng tưởng chừng như vô vọng. Người bán hàng cố lục tìm trong kho con búp bê cuối cùng. May mắn sao, nó đã dc toại nguyện. Chuyển xe khách đưa nó quay lại Sg. Quãng hết đồ đạc xuống hầm, trên tay nó lúc này là túi quà của e. Nó sợ hàng hóa bên dưới sẽ làm hư hỏng món quà của mình. Nó quyết định ôm lên xe. Nó không dám ngủ say, nó sợ món quà sẽ rơi mất. Chập chờn suốt cả đêm, cuối cùng nó cũng lè được thân xác thiếu ngủ về đến nhà. Nó cảm thấy có một cái gì đó thiếu thiếu. Đúng rồi, nó chưa nt cho e. Nó muốn mỗi buổi sáng khi thức dậy, e sẽ mở mắt ra nhận lời chúc của nó đầu tiên. Chợt nhận ra, từ trước đến giờ, chưa bao h e là người nt trước, chưa bao h nó có cơ hội mở mắt ra dc nhìn thấy tn chúc ngày mới tốt lành của e. Lặng lẽ gấp dt lại. Ném lên giường, nó nằm vật ra nhắm mắt nghỉ ngơi như bù đắp cho đêm qua...

Băng đi vài hôm. Nó hẹn e để trao cho e món quà nhỏ mà nó mang lên từ nơi mình sống. E nói e cũng có một món quà tặng cho nó. Như nhảy lên vì sung sướng. 1000 ngôi sao giấy nhỏ tí bằng đầu đũa nằm gọn gàng trong hộp. Nó biết, biết e đã bỏ công sức ra làm món quà này. Và quan trọng hơn, e tốn công làm để tặng nó...E có tình cảm với nó không ? Nó nghĩ là có. Nó nghĩ e cũng có tình cảm với nó. Thầm mỉm cười. Với nó, chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Hàng ngày, những tn của nó vào buổi sáng và buổi tối cứ đều đặn gửi đi. Ngay cả khi say, nó vẫn cố gắng mở mắt cốt chỉ để gửi một tn cho e. Tại sao chỉ với e, nó mới có cảm giác nhiều đến vậy. Cảm giác dc mang cho e yêu thương làm đầu óc nó như mê đi. Si mê với cuộc tình mà nó nào biết kết quả. Nó cứ yêu, cứ yêu e mà thôi.

Băng đi một thời gian dài, cuộc sống của nó có quá nhiều thứ thay đổi. Công việc gia đình khiến nó lo nghĩ nhiều hơn. Nhiều việc hợp lại đổ lên đầu nó làm nó sao nhãng mất e. Suốt thời gian đó nó không hề nc vs e. Không bao giờ e là người chủ động liên lạc. Luôn là nó, luôn là nó e biết không ? Và vẫn luôn là e cúp máy trước mỗi lần nó gọi điện cho e trước đây.

Tưởng chừng như e đã quên nó. Nó lập nick mới, không liên lạc gì với e nữa. Nhưng cứ nhắm mắt, hình ảnh nụ cười e cứ hiện về. Không thể quên dc e cũng khiến nó đau đớn nhiều lắm. Nhưng nó không dám quay lại với e nữa. Một lần lang thang trong phòng chat. Nó chợt nhìn thấy cái nick quen quen. Cái nick mà đã bao lần nó nói chuyện. Tay nó run run, nó không dám bấm mời chat vs e nữa. Nhưng chính tại lúc này, con tim nó lại hồi thúc bàn tay làm việc đó. Tim nó như gào lên từng đợt sóng. Từng hồi sóng cảm xúc xô ngã sự cự tuyệt của nó. Nó bấm mời e...

- Hj, có ai đó không ?

- Ai vậy, mình đâu có onl nick đâu nhĩ ? Sao bạn lại biết ?

- Hj, mình vô tình thấy nick bạn trên room. Chỉ vậy thôi. Nếu bạn đang bận thì ko sao. Pp bạn nhé...

E quên nó thật sao ? E quên những nụ hoa trắng kia rồi. Tuyết vẫn chưa rơi mà e đã vội quên. Lời nói đó với e chắc cũng chỉ như một cơn gió, vội đến, vội đi mà thôi...

- Đợi đã...

- Hj. Sao bạn ?

- Phải G đó ko ?

E vẫn nhớ, vẫn nhớ đến cách nc của nó. E nhận ra nó là ai giữa những vô vàn cái nick...Nó vui lắm. Cảm xúc vui mừng như vỡ òa sau những cơn sóng đau khổ.

- Hjhj. Sao Ta biết, g đổi nick mới rồi mà...

- Chỉ có G mới nc vs Ta như vậy thôi. Ta còn vẫn còn nhớ cách nc khách sáo của G lần đầu tiên mà. Sao đổi nick mà ko báo cho Ta 1 tiếng ? Giận luôn...

- Ah. Nick kia giống con gái quá nên đổi. bữa h lu bu quá nên cũng ko pm lại cho ai. Hôm nay rảnh rang thì onl lại gặp Ta. Có duyên quá đi chứ...

...

Số điện thoại của e vẫn còn lưu trong danh bạ của nó. Đã vài lần, nó tính xóa đi nhưng nó không nỡ. Những tn tình nghịch mà e gửi vẫn còn đó. Nó vẫn còn lưu lại theo thói quen...Hẹn e một cuộc gặp cafe. Nó chép lời : “Lẽ nào định mệnh không cho phép ta quên ư ?”

12. Chương 12: Loài Hoa Hường Dương...

Số điện thoại của e vẫn còn lưu trong danh bạ của nó. Đã vài lần, nó tính xóa đi nhưng nó không nỡ. Những tn tình nghịch mà e gửi vẫn còn đó. Nó vẫn còn lưu lại theo thói quen...Hẹn e một cuộc gặp cafe. Nó chép lời : “Lẽ nào định mệnh không cho phép ta quên ư ?”

Ngày qua ngày, cuối cùng đã tới ngày hẹn. Nó hồi hộp chuẩn bị cho cuộc gặp sau những ngày dài xa cách. Nó quyết định sẽ đưa e đến một nơi, một nơi mà sở thích của e lại dc phát tác. Quán cafe có phong cảnh thật đẹp. Ở đó nó e sẽ dc thỏa sức mà post hình. Còn nó, nó lại có thể nhìn ngắm nụ cười của e...

S cafe vào một buổi chiều thứ 4 vắng lặng. Quán chỉ có vài người khách nhàn rỗi có hứng thú đi uống cafe. Chọn một bàn sát hồ nước, nhưng e không chịu. E muốn một bàn nằm riêng một góc, một bàn nằm sát giàn hoa Sứ Quân Tử đang trổ.

Vài bông hoa nhẹ rơi theo gió đập xuống mặt bàn. Nhặt những bông hoa nhỏ bé lên ngắm nhìn một cách thích thú. E lại nở một nụ cười.

ụ cười mà nó mong chờ đã xuất hiện. Trời chiều, ánh nắng mặt trời đã suy yếu. Nhưng ánh nắng tỏa ra từ nụ cười của e thì không. E vẫn đẹp, vẫn hiền và vẫn tỏa ra những nụ cười khiến nó ngây ngất...

Nắng chiều vàng ươm, một màu vàng đậm nhuốm buồn như thể lời chào tiễn biệt trao thế gian lại àn đêm. Nắng vẫn tràn đầy trên đôi môi e. Ánh nắng ấy liệu có chiếu sáng dc nỗi u uất trong lòng nó bây giờ không ????

Nhẹ đặt mình xuống chiếc ghế gỗ, nó kêu món mà mình ưa thích. Một ly Blue Berry Yaour dành cho nó. Còn e, e uống gì ? Điều lạ lùng nhất từ trước đến giờ của e. E uống cafe, một ly cafe sữa nóng. Về mặt ngạc nhiên của nó hiện rõ vì e từng bảo rằng: E ghét cafe. E chỉ cười rồi nói :

- Ta đang bị viêm họng. Ko uống đá dc. Hjhj. Thử một lần cafe xem thế nào...

- Ah. Uhm. Ta bị lâu chưa ? Thuốc men j chưa ?

- Uống đá nhiều quá đó mà. Ko có gì đâu.

- Uhm. Nhớ cẩn thận nha.

Nhạc cứ nhẹ nhàng. Những bài nhạc không lời cứ như hòa tan vào không gian thoáng đãng. E thật khác, e khác với trước kia nhiều lắm. Về tươi tắn đầy cá tính ngày xưa đã không còn. E vẫn đẹp, nhưng nét đẹp của kiều sa. E không còn nói ra những câu bông đùa tinh nghịch nữa. E bây giờ đã khác, đậm thắm hơn, dịu dàng với một vẻ đẹp đài cát. Và bây giờ, nó nhận ra một điều rằng : E đã hoàn toàn thay đổi rồi...

Trao cho e hộp quà. Những nếp gấp vẫn còn nguyên vẹn như mới ngày hôm qua. Nhận lại hộp giấy mà lòng nó hân hoan vì sung sướng. Nó đã quá vui mà không nhìn đến sắc mặt của e. E vẫn bình thản, vẫn nhẹ nhàng như mặt nước tĩnh lặng. Nó không để ý đến điều đó. Niềm vui của nó bây giờ cao hơn...

Cafe được mang lên. E lóng ngóng một cách vụng về khi không biết phải đặt phin thế nào. Mỉm cười, nó nhẹ nhàng giúp e. Nó chỉ cho e cách đặt như thế nào cho đúng, làm sao cho cafe rơi đều đặn. E chỉ cười, mùi thơm từ ly cafe lan tỏa vào không khí. Lặng lẽ ngắm nhìn e.

Nó thấy e xa cách nó quá. E không còn là e, không còn là cô gái tinh nghịch trước đây nữa. Những e vẫn còn một thứ giữ lại. Nụ cười của e vẫn luôn tỏa nắng như thể đó là nụ cười của con gái thần Mặt Trời...Nó say e mất rồi. Say một cách tỉnh táo nhưng vẫn là say. Nó nhìn e một cách si mê đến ngây dại. Ánh mắt nó như bị hút vào hình ảnh e đang đùa nghịch cùng những bông hoa. Tình yêu trong nó được kìm nén bấy lâu lại được dịp tràn về.

Nó si mê e ngây ngốc để rồi giờ đây, nó nhận lại là dc gì ? 6 năm chờ đợi liệu có đủ ột tình yêu ? 6 năm qua nó đã đau đớn nhiều lắm. Mấy ai hiểu dc điều đó. Ai có thể hiểu nó không ? Ai có thể cho e biết nó yêu e bao nhiêu không ? Không có tiếng trả lời, tâm trí nó rơi vào im lặng...

Nó vẫn cười với e, vẫn vui vẻ như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Những câu chuyện vui như làm e cười nhiều hơn. E cho nó xem một số tấm hình mà e chụp. Nó tự động giành lấy dt để xem những tấm khác. E kiên quyết giành lại, nó cũng kiên quyết giữ. E cắn vào tay nó như bắt lặc. Nó cười, mím một nụ cười đưa lại dt cho e...E giật lấy rồi cất vào túi một cách cẩn thận. Bầu trời sập tối một cách nhanh chóng, chẳng mấy chốc e đã phải về. Nó chia tay e mà thật sự là trong lòng không hề muốn. Nó muốn tối nay có thể cùng e đi dạo, ngắm đường phố Sg về đêm. Đêm Sg đẹp lắm, đẹp như e bây giờ vậy. Kiều sa với những ánh đèn và cực kì xa vời bàn tay của nó...

Ảnh đã được thu nhỏ. Vui lòng nhấn vào đây để xem kích thước thật 756x447.

Món quà e trao tới bây giờ nó vẫn chưa lấy. 1000 ngôi sao, ý nghĩa của một điều ước. Nó nhớ đã đọc ở đâu đó rằng : Nếu có ai dồn hết tình cảm của mình gập 1000 ngôi sao. Thì điều ước mà người đó gửi gắm sẽ thành hiện thực. Nó muốn e giữ điều ước của nó. Điều ước một ngày nào đó, nó sẽ chính thức trở thành người e yêu. Được e yêu là một điều ước của nó, liệu e có biết không ?

Nó bắt đầu quay trở lại việc chúc e mỗi buổi sáng, những tin nhắn chỉ với mong muốn rằng e sẽ có một ngày hạnh phúc. Liệu e có bao giờ nghĩ đến nó khi vui, hay nó chỉ là một bông hoa hướng dương luôn thầm yêu, luôn thầm hướng đến mặt trời...Người khác thấy hoa hướng dương như một loài hoa của kiều hãnh, ngông cuồng. Luôn muốn nhắm đến vị trí của Mặt Trời. Nhưng với nó, hoa thật tội nghiệp. Hoa biết mình không bao giờ có thể sánh ngang nên chỉ có thể thầm yêu Mặt Trời. Hoa hướng đến Mặt Trời như chỉ có một mong muốn. Hoa muốn dõi theo như để yên tâm rằng, Mặt Trời vẫn ổn, vẫn tỏa nắng xuống cuộc đời của hoa. Để rồi, cuối đời khi tàn lụi, hạt hướng dương như những giọt nước mắt mà hoa rải xuống đất đai.

Hoa khóc tiếc thương cho tình yêu của mình. Hàng trăm giọt nước mắt của hoa rơi xuống rồi lại tiếp tục một chuyện tình vĩnh cửu. Chuyện tình của hoa Hướng Dương và Mặt Trời...Liệu có phải nó là hoa và e là Mặt Trời không ?

Lướt fb, những tấm hình của e làm tim nó như xoắn vặn. Nó không thể quên e. Nó không thể quên đi nụ cười đó. Từng nụ cười như nhát cứa vào tim. Nó hận, hận tại sao e lại xuất hiện trong cuộc sống của nó, hận tại sao e lại quay trở lại. Nó hận nhiều lắm. Và cuối cùng, nó hận mình tại sao lại quá yêu e..

13. Chương 13: ... Liệu Có Phải Nó Là Hoa Và E Là Mặt Trời Không ?...

Thời gian cứ âm thầm trôi, mỗi ngày trôi qua nó đều chờ đợi. Một tin nhắn liệu có khó khăn quá không e ? Tin nhắn mà a mong chờ từ lâu lắm rồi. Ngày qua ngày, nó vẫn miệt mài với những quan tâm dành cho e. Nó hiểu e tới mức, chỉ cần e đổi giọng. Là nó nhận ra ngay sự thay đổi ở e. E bật máy lạnh bao nhiêu độ, nó chỉ cần đoán qua hơi thở của e là nhận ra.

Thật nhanh, thời gian đã trôi đến mùa thu. Thu, lá vàng rơi đầy những con phố. Hàng cây ở con đường Huyền Trân Công Chúa như được thay áo. Lá cứ rơi. Rơi kín cả con đường. Đường như nhuốm vàng vì lá. Bước đi trên lá nghe những tiếng sột xoạt thật vui tai. Bài hát “ Thu Cuối” vang vọng đâu đây. Ngẩng đầu lên. Nó nói như nhắc nhở với mình một điều : “Vây là Thu đã tới rồi...”

Bỗng một ngày, nó nhận dc sms từ e. E rủ nó đi câu cá. Nó thích lắm, ngay từ xưa nó đã thích câu cá rồi. Trả lời thật nhanh, nó còn hỏi e một vài điều nữa rồi ngắt máy. E rủ nó đi chơi ư ? Thật khó tin. Từ xưa đến giờ, nó luôn là người rủ e. Lần đầu tiên e rủ nó khiến nó có một cảm giác khác lạ...

Chẳng mấy chốc, đã đến ngày đi. Sáng sớm, lẳng lặng dắt xe ra ngoài. E hẹn nó 7h. Thế nhưng nó đi nhanh lắm. Sáng thứ 7, Sg ít người đi đường. Nó cứ lo sợ, mình sẽ trễ hẹn. Tính nó là vậy, luôn đúng giờ. Ai có thể trễ chứ nó thì không. Đến sớm hơn 15'. Không thấy e. Lẳng lặng kêu 1 ly cafe ven đường ngồi uống. Nó uống mà chẳng cần quan tâm đến mùi vị nữa. Nó đang chờ e. Từ đằng xa, nó nhìn thấy bóng e đang ngóng chờ. E không thấy nó. Mắt e cứ hướng về đầu con đường. E vẫn chờ nó. Mím cười, nó lên xe tiến về phía e...

Buổi đi câu vui lắm. Đây là lần đầu tiên nó thấy e cười nhiều như vậy. Nó im lặng chuẩn bị. Bạn bè của e thì đã có người yêu lo lắng. Không để e lạc lõng. Nó chăm lo cho e như thể nó là người yêu e vậy. Nó chăm sóc e đến mức, bạn bè e ngỡ nhận nó là người yêu của e. Ngay cả nó, lúc đó nó cũng đã nghĩ như vậy. E chỉ biết câu, không biết chuẩn bị cần. Nó lại phải nai lưng ra ngồi buộc, lẳng lẽ đi tìm cần câu cho e. E câu dc nhiều lắm, e ham câu đến nỗi ngồi ngoài nắng. Nó lo, lo e say nắng. Lo cho làn da e, vì nó biết. E yêu làn da của mình lắm. Đã nhiều lần e than thở vs nó : dạo này e đen hơn. Nhưng nó thấy e trắng, vẫn trắng hồng xinh đẹp như ngày nào...

Buổi đi chơi nhanh chóng qua đi. Nó vui lắm. Lần đầu tiên nó dc đi chơi cùng bạn bè e. E cười vui với những chú cá tí hon mà e bắt dc. Còn nó, nó chỉ lẳng lẽ ngắm điều đó mà thôi. Nó im lặng nhiều lắm. Vì nó biết rằng mình vẫn không phải là người yêu e. Vẫn không phải là người có thể nắm tay trực tiếp chăm sóc cho e...

...

Nỗi chờ đợi dai dẳng của nó bùng phát cho tới một ngày. Nó uống, nó cảm giác chán nản. Lôi chai rượu ra, nó nhắm nháp một mình. Căn phòng nó ở đầy mùi khói thuốc. Nó hút nhiều lắm. Gạt tàn chất đầy những đầu lọc. Say, nó say rồi. Bản chất con người nó bùng lên. Tại sao đã quá lâu rồi, tại sao mùa tuyết rơi đã tới nhưng e vẫn chưa trả lời. Nỗi tức giận dồn nén bấy lâu như được giải thoát. Nó biết, biết giờ này e vẫn onl trên mạng. Thói quen của e là vậy. Và rồi nó onl. Nick e vẫn sáng. Nó hỏi e :

- Ta đang làm j vậy ?

- Ah. Đọc truyện thôi. Còn G đang làm gì ?

- Ah. G nghe nhạc thôi. Hôm nay có chuyện gì vui không ? Kể G nghe xem nào.

- Ah. Ta được nhận vào làm rồi đấy. Tranh thủ thời gian rảnh đi làm part time xem chứ ở nhà không cũng buồn.

- Chúc mừng nha. À mà sao hôm nay ngủ trễ vậy ? Hồi trưa ngủ nhiều quá nên giờ khó ngủ đúng ko ? G biết mà.

- Hehe. Đúng là không qua mặt G dc. Hồi trưa lỡ ngủ quên mất nên bây h mắt vẫn còn mở sáng trưng như đèn nè. À mà sao hôm nay G cũng ngủ trễ. Bình thường khoảng h này là G ngủ rồi mà

-

- Chuyện j vậy ? Sao ko tl Ta ? Ngủ gục rồi ah G ?

-..... G không thể ngủ được. G chờ mãi mùa những bông tuyết rơi trên mặt đất. Nhưng Sg thì làm gì có tuyết phải không Ta.....

-.....

- G vẫn còn nhớ ah ? Sg thì không bao giờ có tuyết. Nhưng trong lòng một người nào đó. Tuyết sẽ vẫn rơi.

- Vậy chừng nào tuyết sẽ rơi. Chừng nào cái nắng cháy của Sg sẽ được thay bằng những bông tuyết ?

- Ta không biết G ah. Tuyết sẽ rơi khi lòng người thay đổi.....

- Cảm xúc của ta. Ta biết. Không ai có thể đoán dc. Ta thông minh lắm. Ta biết cách giấu cảm xúc của mình. Ta giấu nó bằng cách không làm gì cả. Ta giống như mặt nước phẳng lặng. Yên tĩnh đến hờ hững. Mặt nước đó khiến cho người khác không thể biết dc bên dưới sự yên tĩnh đó là gì.....

-.....G đừng nói nữa....

- Dẹp đi. Ta cố tình không chấp nhận nó. G biết, biết ta vẫn nhận ra những gì G dành cho Ta. Nhưng tại sao ? Tại sao lại không thể hả Ta ?

-

- G van Ta. Ta trả lời đi. Trả lời một lần rõ ràng để xem thử bao h tuyết rơi ? Bao h lòng người thay đổi ? Hay chỉ là vô vọng ?

-Ta cũng van G. G ép Ta nhiều quá. G lúc nào cũng hỏi. G có biết, đã bao lần Ta khó xử vs G lắm không ?

E khó xử vì nó ? Nó hỏi e quá nhiều ? Lẽ nào là vậy ư ? Quan tâm quá nhiều cũng là sai ? Nó muốn hiểu e thêm cũng là sai. Vậy thì giờ đây. Nó phải làm thế nào cho đúng. Phải làm thế nào cho trái tim e rung động ? Thời gian ư ? Nó đã đợi quá lâu rồi. H nó phải làm gì để e yêu nó. Để nụ cười của e mãi mãi thuộc về nó ? Nó hết cách rồi. Nó không còn biết làm thế nào nữa.

- G ép Ta nhiều lắm ư ?...

-.....G cứ hỏi,k hỏi hoài những câu khiến Ta không thể trả lời.

- Vậy G có thể hỏi 1 câu nữa không ? 1 câu duy nhất.....

- G hỏi đi.....

- Liệu đã bao h Ta rung động, rung động trước việc làm của G chưa ? Có bao h Ta nhớ G chưa ?

- G hỏi một câu khiến Ta rất khó trả lời G biết không ? Ta không muốn nói.....

- TRẢ LỜI ĐI. Ta còn khiến G phải chờ đến bao h ? Lời yêu của Ta đã khiến G phải chờ rất lâu rồi. Liệu 1 câu hỏi như thế này lại khiến Ta phải suy nghĩ ah ?

Caps Lock. Lần đầu tiên nó Caps Lock vs e. Nó quát lên đầy phẫn nộ. Lần đầu tiên nó quát lên vs e. CHẳng mấy chốc. Mắt e đã rưng rưng. E khóc. Khóc vì nó ư ? Liệu 1 người con gái khi khóc vì bạn. Thì e ấy có yêu bạn không ?Nó không thể trả lời. Tiếng quát của nó mạnh lắm. Mạnh đến mức làm e run rẩy khi đối diện vs nó.....

- G là j mà quát Ta ? Ta out đây.....

- G xin lỗi nhưng thực sự G thích Ta. G thích nhiều lắm. Phải làm sao ? Làm sao để Ta yêu G ?

.....

Nằm vật ra giường. Nó dần vật với những suy nghĩ. Cảm nhận của nó về e bây giờ như tan vỡ. Hàng trăm tấm gương pha lê phản chiếu hình ảnh của e trong lòng nó h đây vỡ vụn. Pha lê đã vỡ. Vỡ thật rồi. Pha lê rất trân quý nhưng một khi vỡ thì chẳng còn lại gì. Khi đó pha lê sẽ trở nên vô dụng. Nó bây giờ cũng vậy. Vô dụng rồi. Tất cả những điều nó làm vì e. Tất cả.....đã đổ vỡ.....

Cười. Nó cười to như để đáng thương ỉn. Số phận của nó vẫn vậy. Vẫn là hi sinh, vẫn là ôm niềm đau khổ. Liệu nó không đáng được tìm thấy tình yêu của mình ư ? Liệu bao giờ nó mới tìm dc. Bây giờ hay là mãi mãi. Nó tìm kiếm từ rất lâu rồi. Nhưng h nó còn lại gì ? Nothing.....không gì cả.....

Nó hẹn gặp e. E vẫn nở một nụ cười đầy quyến rũ với nó. Nhưng nó biết e đang khó xử. E khó xử vì nó. Khó xử vì tình cảm của nó dành cho e..... Nó hiểu. Chỉ nở một nụ cười chào lại e. Những lời hỏi thăm, những câu chuyện đầy ý nhị. Nó hoàn toàn không nhắc gì đến cả. Nhưng trong thâm tâm nó vẫn buồn. Nó buồn ỉn, buồn cho tình cảm của mình dành cho e mà e đã bỏ qua...

14. Chương 14: Chuyện Tình Cây, Lá Và Gió...

Nó mất e thật rồi. E không còn bên nó, không còn nữa. Nó như một cái xác không hồn. Nó trốn tránh mọi thứ, nó rời xa cái điện thoại của mình. Tránh gặp mọi người, tránh ra ngoài đường. Và hơn hết, nó muốn tránh ánh nắng. Nắng thu vàng lấm, vàng như nụ cười e. Nắng len qua kẽ lá, len qua hàng cây mà chiếu xuống mặt đất. Ba ngày rồi nó không bước ra ngoài. Nó không muốn thấy ánh nắng. Chỉ lặng lẽ, ngồi đó, và đốt thuốc.....

Ngày thứ 4. Đang ngồi trong phòng với sự tăm tối. Thì bỗng dưng trời mưa. Vâng, mưa thật rồi. Mưa che đi ánh nắng rực rỡ của ban ngày. Mưa rơi nặng hạt, từng hạt mưa lạnh giá như gõ vào những mái nhà. Tiếng mưa cứ rơi đều, rơi đều từng đợt. Nó bước ra ban công. Vừa mở cửa, gió đã thổi mạnh như tát những hạt mưa lạnh vào mặt nó. Mưa lạnh thật đấy. Nhưng liệu mưa có lạnh bằng nó bây h ko ?... Gió như đang gào thét, gió gào từng tiếng kêu đầy mãnh liệt. Hàng cây trước nhà nó như đang phải chống chọi với nổi giận dữ cào xé của gió.....

Gió như đang ganh tị với tình yêu của cây và lá. Gió quyết phải chia cách tình yêu này. Tại sao ? Tại sao không phải là gió được yêu lá ? Không phải là gió được cuốn lấy những chiếc lá mà cây sinh ra ? Gió không được mở lòng mình ôm lấy những chiếc lá. Gió giận lắm... Gió giật tung từng cuống lá như muốn cắt đứt sợi dây tình cảm đó. Gió biết rằng cây sẽ có lá mới, và rời xa những chiếc lá cũ. Gió không muốn người mình yêu là bị bỏ rơi đầy đau khổ như vậy. Những tiếng rít như lời khóc than giận dữ của gió. Gió điên cuồng mất rồi. Điên vì yêu lá.....

Nó thấu hiểu gió. Gió như một người đồng cảm với cảm xúc của nó bây h. Nó và gió bây giờ là bạn. Gió cuốn lấy nó, như một cái ôm thân thiết của 2 người đồng cảm. Gió như bắt tay nó. Gió gửi đến cho nó những hạt mưa mà gió xem là rượu. Liếm nhẹ, nó cảm thấy rằng : Mưa cũng khiến người ta say đấy chứ.....

Người nó ướt đầm những hạt mưa. Nó cười, cười thật rồi. Cười vì từ bây giờ, nó đã có một người bạn mới, một người bạn mà lúc nào cũng ở bên cạnh nó. Thấu hiểu nó. Và nó cũng chỉ cần có vậy. Những hạt mưa lăn dài trên gò má nó. Nêm lại những hạt rượu mà gió gửi. Thật lạ. Sao nó thấy bây giờ rượu gió gửi lại mặn. Mặn như nc mắt vậy.....

Ngã vật xuống giường. Tại sao nước vẫn chảy, vẫn chảy đều trên mặt nó. Từng giọt, từng giọt lại nhẹ nhàng lăn trên khóe mắt. Bên cạnh, chiếc điện thoại reo lên âm điệu của bài Forever And One. Từng nốt nhạc cứ vang vọng, vang vọng mãi vào tâm trí. Nó chẳng buồn bắt máy nữa. Cứ để nhạc vang và khi kết thúc. Cũng là lúc nó chìm vào giấc ngủ bình lặng...

15. Chương 15: Nắng Đã Tắt Thật Rồi...

Giật mình quay về với thực tại. Nó nhớ lắm chứ, nhớ hết những kỉ niệm về e. Mọi chuyện như một chuyến tàu tốc hành cứ lao đi vùn vụt để rồi giờ đây nó ngồi ngẫm lại. Từng lời nói của e vẫn đọng lại. Câu cuối cùng mà e nói với nó : “E ghét a...”. Từng lời nói của e vẫn vang lên trong đầu nó như chỉ là kí ức mới hôm qua vậy.

Ly cafe đã cạn, điều thuốc tàn bốc những làn khói cuối. Nhắc dt. Nó gọi đến cho e. Những cảm xúc vừa trôi wa khiến nó không thể không mong muốn dc nghe giọng e 1 lần.

E bắt máy, giọng nói trầm ấm vẫn như ngày nào e rời xa nó :

- Anh đây ah ? Sao ko nt nữa mà lại gọi cho e ? E không ngờ rằng a vẫn còn nhớ đến e, vẫn lưu sdt e tới bây giờ đây...

- ...Từ trước đến h nó vẫn ở đó e ah. Chưa bao giờ a nghĩ sẽ xóa nó đâu...

- Đạo này a thế nào rồi. Công việc vẫn ổn chứ a ? Bố mẹ thế nào rồi a ?

- Hai cụ vẫn khỏe. Còn e thế nào ?

- E vẫn bt. Nhà vẫn ổn. À mà bố giao lại cty cho e rồi đấy. Bạn tối tắm mặt mày luôn.

- Uhm. A bây giờ vẫn đi làm trong Sở. Đang cố leo lên. Bạn thì cũng ko bận lắm. Hề hề.

- Anh vẫn thế, vẫn cái nụ cười không bao giờ thay đổi dc. Vẫn là a.

- Uhm. 6 năm trước và bây giờ cũng vậy...

-... Anh vẫn còn nhớ ?

-...Em nghĩ a quên dc ko ? E biết trí nhớ của a ntn rồi mà.

- Oh. Em quên mất. Chà, G tài hoa của ngày xưa chắc bây giờ gia đình êm ấm rồi nhỉ.

- Nó vẫn mãi chỉ là Hoa...

...

- G này. E thèm cafe quá. Hôm nào lại có thể dẫn e đi cafe ko ?

- Hjhj. Thế ngày trước cô qua q3 dc. Vậy bây giờ có thể đi xa hơn một chút. Uống 1 ly cafe phố núi ko nào ???

- Bình thường thôi. Hehe. Nhưng e lên là phải có cafe đấy nhé. Thất hứa là e nghỉ chơi vs anh ah...

- E vẫn vậy. Vẫn như ngày đầu a gặp e...

- Thì vẫn là e mà. Hihi. Chẳng lẽ lại là ai khác đang nc vs a ah ?

- Uhm. Đúng là vậy thật. hjhj.

- Thôi a làm gì làm đi. E qua xưởng đã. Ngày mới tốt lành anh nhé.....

- Pp em.....

Giọng nói của e vẫn ấm áp như ngày nào. E vẫn ổn, nó chỉ cần có thế. E ổn là lòng nó vui rồi...E đã từng hỏi : Liệu rằng Anh có yêu Em nhiều ? Nó sẽ trả lời : Anh yêu em, mãi mãi, anh yêu em cô bé cứng đầu ah.....Mãi mãi e là bé Năng của anh, của anh mà thôi

Nó về nhà. Ông cụ đã biết chuyện đêm qua nó làm gì. Nhưng nhìn nó, rõ ràng ông biết là nó đang có tâm sự. Nụ cười gượng gạo của nó khiến ông biết rõ điều đó. Không hề trách móc, nhắc nhở nó vài câu ý tứ rồi mọi việc lại bình lặng diễn ra. Nó cũng nhận biết thấy điều đó từ những câu nói của ông. Chiều đến, nó lên thăm e. Thăm lại cô bé Xấu Trai mà e đã dành hết tình yêu cho nó. Nó thấy có lỗi vs e, có lỗi với một người con gái đã dành hết tình cảm ình. E dành cho nó yêu thương, dành cho nó sự quan tâm và dành cho nó thứ quý giá nhất đời mình. Nhưng e nhận lại dc j ? Nó vẫn nhớ về người khác. Vẫn dành cho người khác tình yêu. E không nhận dc gì trừ sự quan tâm của nó khi bên e. Để rồi khi rời xa, e còn nhận dc j ? Liệu nó có quá khốn nạn ko ? Nó không dám trả lời thẳng vào câu hỏi đó nữa.....

Đến nhà e. Hàng cây trước đường vẫn đang rì rào như lời thì thầm tình yêu. Sau cánh cổng là e trong bộ váy áo tươi vui đang chăm sóc từng luống hoa mà e trồng. E nâng niu từng bông hoa nhỏ xinh. Từng cành hồng thắm như cũng đổ kị với sắc đẹp của e mà quay mặt đi

Ảnh đã được thu nhỏ. Vui lòng nhấn vào đây để xem kích thước thật 936x624.

Thấy nó, e tươi vui như nắng hạn đón nhận cơn mưa. E ôm chầm lấy nó mà vuốt ve, mà ôm ấp bất chấp tất cả..... E như một người vợ hiền thực đón chờ chồng trở về sau những tháng ngày xa cách. Càng nhìn e. Nó càng cảm thấy mình có lỗi. Có lỗi vì không quyết đoán trước e, vì không cự tuyệt lời yêu của e. Nó không thể cưỡng lại cái vẻ đẹp đầy hồn nhiên, trong sáng ấy. E là người đầu tiên mang lại cho nó nụ cười, mang lại cho nó sự quan tâm mà lâu rồi nó vẫn chưa dc nếm qua.....

Ôm chặt e vào lòng. Giọng của nó vang lên trong xúc động nghẹn ngào :

- Anh ...anh xin lỗi e. Là a không tốt, không quan tâm e nhiều hơn. Không mang lại cho e hạnh phúc mà chỉ khiến e phải cô đơn trong chờ đợi. Anh xin lỗi...

- Anh ngốc. Anh ngốc của e ah. Được anh ôm, được anh hôn và được trở thành người phụ nữ của a. Chính là một may mắn của e rồi.

- Anh thương e lắm, cô bé Xấu Trai của a.

- Được gặp a, được nghe anh nói. Được a yêu thương và trân trọng. Đời e còn mong chờ điều gì hơn nữa. Nhiều người đến với e chỉ vì cái thể xác, cái đồng tiền của e mà thôi. Còn a thì không. A không giống họ. A luôn làm e vui, luôn khiến e bất ngờ. Và a cũng luôn khiến e buộc phải yêu a.

Liệu rằng đây có phải là e không. Người con gái đầy cá tính, sẵn sàng đấu tranh để có dc người mình yêu ? Nó còn nhớ e đã từng nói : E chính thức tán tỉnh a ... Khi em yêu, em hoàn toàn thay đổi. E cam chịu cho dù e biết lòng nó vẫn luôn hướng về một người khác. E cam chịu tất cả, e không cần biết bất cứ việc gì khác. Ngoài việc : Em yêu nó ... Lặng người trước những cảm xúc mà e mang lại. Tim nó run lên từng đợt. E khổ đau cam chịu tất cả chỉ vì nó thôi sao ? Chỉ vì tình yêu e dành cho nó...

Nó hoàn toàn thay đổi cái nhìn về e. Nó không hề biết rằng, đằng sau cái vẻ ngây thơ đáng yêu thường ngày. E lại là một người con gái giàu cảm xúc đến vậy. Nó chợt nhận ra rằng. E cũng có những suy nghĩ của riêng e. Những suy nghĩ đau khổ nhưng vì yêu e gạt đi. Nó thấy tội mình quá lớn. Liệu bây giờ nó yêu e. Nó có thể bù đắp được cho e ?

Nắng chiều dần mờ đi. Từng ánh nắng cuối cùng như cổ len qua giàn hoa tigon trước sân. Từng ánh nắng như làm những bông tigon hình trái tim như lung linh hơn. Gió khẽ đưa, hoa như những chiếc chuông gió lung lay mềm mại.

Một vài bông hoa tím hồng rơi xuống điểm nhẹ lên nền gạch vàng. Trên làn tóc mây của e vẫn còn vương vài bông hoa như những chấm bi nhỏ. Khẽ gỡ ra rồi thả nhẹ lên sân. Nó thầm nhủ : Nắng đã tắt thật rồi...

Nhắc cho hai cụ một cái tin, nó muốn tiếp tục ở lại với e hôm nay. Cùng e vào bếp, cùng ngồi ăn buổi tối với e dưới ánh nến vàng dịu êm. Nó cảm thấy thật sự hạnh phúc. Hạnh phúc vì những gì mà tình yêu của e dành cho nó. Những cảm giác hôm nay chưa bao giờ nó dc nếm trải. Em mang đến cho nó quá nhiều thứ.

Trong lòng nó luôn canh cánh một dấu hỏi : Liệu có phải nó đã yêu e không ???... Ngay cả chính nó cũng không biết. Nhưng được bên cạnh e, được nhìn thấy e hạnh phúc trong tình yêu lại làm tim nó xốn xang. Thật sự bây giờ nó đang rất khó khăn cho câu trả lời.

E muốn đi dạo tp vào buổi tối. Tối khuya lạnh giá nhưng lúc này trong tim e nào có biết đến cái lạnh nữa. Vòng tay của e ôm lấy nó làm nó cảm giác thấy mình giống như một chiếc áo khoác 37 độ C của e vậy.

E vẫn là e. Vẫn cứ cảm nhận nét đẹp ban đêm của thành phố mà thốt lên. Để rồi , nụ cười khúc khích của e lại vang lên sau lưng nó. Càng về đêm, trời càng lạnh hơn. E bất giác run lên từng chập. Quay xe trở về. Nó biết e không thể chịu đựng nổi nữa. Căn nhà ẩm cúng của e chẳng mấy chốc đã hiện ra. Phòng ngủ của e thật đáng yêu những hình là hình. Lần đầu tiên nó bước vào đây, cũng là lần đầu tiên phòng ngủ e có một người lạ bước vào...

Quay lưng toan bước về phòng thì tay e níu nó lại. Cái níu thật chặt như không bao giờ e muốn nó rời xa e. Ánh mắt mong chờ của e khiến nó không thể cất bước. Nằm lên giường, e ôm cuốn lấy nó mà hôn. Từng nụ hôn thấm nồng nàn được e trao. Môi e thật ngọt ngào. Một nụ hôn kiểu Pháp đầy lãng mạn. Nó nghe đầu bên trong, còn có vị thơm của dâu và một mùi kem đánh răng rất đặc trưng không thể lẫn đi đâu dc...

Tay nó lại khê cử động. Giống như đêm qua, nhưng giờ đây, e lại càng điên cuồng hôn nó. Rời khỏi đôi môi, nó hôn lên khắp cơ thể trần trụi của e. E cứ nghĩ rằng chuyện đêm qua sẽ đến, sẽ lại tiếp diễn. Nhưng không. Đêm nay, e là người nó yêu. Nó chỉ hôn và hôn mà thôi. Nó biết e vẫn còn đau đớn, vẫn còn chưa quen với việc đó. Không muốn lại làm tổn thương e. Nó siết một vòng tay thật chặt ôm lấy e vào lòng. E lại khóc, e khóc vì hạnh phúc. Vì những thấu hiểu của nó với e. Giờ đây, hạnh phúc của e đang tràn ngập căn phòng nhỏ bé này..

16. Chương 16: Thủ Đoạn...

Đêm trôi qua thật nồng nàn. E đắm chìm trong sự hạnh phúc mà nó mang đến. E cứ muốn thời gian như ngừng lại. Để e được luôn bên nó, được vòng tay nó âu yếm. Tình nồng khiến e say mất rồi.....

Trong căn phòng áp. Từng ánh nắng như đang vui mừng cho e. E đã dậy rồi. E mở đôi mắt to tròn nhìn nó. Nó nở một nụ cười chào e buổi sáng. Thủ thả vào tai nó, e hỏi :

- Liệu đây có phải là một giấc mơ không anh ? Nếu là thế, e xin ông trời hãy mãi mãi để e mơ. Cho em được đắm chìm trong hạnh phúc. Và cho e được yêu anh thêm một lần nữa.....

- Không ! Em không hề mơ. Thật sự a đang ở bên e. Đang ôm lấy thân hình bé nhỏ của e đây này. Liệu anh có thể khiến e hạnh phúc không ? Câu hỏi đó chính anh cũng không dám trả lời. Nhưng sự thật là a đang bên e.

- E chỉ cần điều đó thôi a ah. Chỉ cần trong tim a vẫn có một hình bóng nhỏ bé này thôi...

Đây là e sao ? Nó nghĩ đi nghĩ lại. Nhìn ngắm e hết lần này đến lần khác khiến e cũng tỏ ra khó hiểu. Đúng là e. E vẫn như ngày đầu tiên nó gặp. Nhưng e ngày đó đã còn đâu. E bây giờ đã hoàn toàn khác. Không còn ngây ngô, không còn ngộ nghĩnh như ngày nào. E bây giờ đã hoàn toàn là một người phụ nữ. Người phụ nữ của nó. Chỉ biết hướng về nó mà thôi.

Hạ người xuống. Nó muốn hôn lên đôi môi nhỏ xinh của e một lần nữa. Nhắm mắt lại như đón chờ. Nó tiến gần hơn, gần hơn. Khi cả 2 cảm nhận được hơi thở của nhau. E lắc người né tránh. Cười tinh nghịch e nói :

- Chồng yêu đi đánh răng đi kìa. Chưa đánh răng đã đòi hôn con người ta rùi. Hj hj. Xấu lắm...

Bật cười trước cá tính của e. Nó chỉ biết lắc đầu. Toan bước vào nhà tắm thì e đã cuốn lấy chặn chạy biến vào trong. Đóng sập cửa vào rồi e nói với ra :

- Chồng làm đồ ăn sáng cho vợ đi rồi đi làm nhá. Hehe. Sáng nay đầu tuần ý...

Chết thật. Nó quên bém đi hôm nay phải đi làm. Có lẽ khi bên e, nó quên mất cái khái niệm gọi là thời gian, quên mất công việc và quên đi tất cả. Vội bước xuống làm bữa sáng cho e. Viết một mẫu tin để lại trên bàn. Nó vội chạy về nhà chuẩn bị đi làm. Đến cơ quan mà chẳng kịp ăn uống gì. Nhìn lại đồng hồ, may mà vừa kịp. Buổi sáng trên chỗ làm cũng chẳng có gì. Xem lại mấy cái hồ sơ, nộp vài ba bản báo cáo tuần trước đã được duyệt. Loay hoay thế nào mà cũng đã 9h. Nhờ thằng lính mới mua hộ ly cafe cóc. Công việc nó lại ngồi nhâm nhi mà tính xem kế hoạch sắp tới như thế nào. Nhưng trong lòng nó vẫn có cảm giác bất an. Cảm giác bất an xuất hiện từ khi nó đến cơ quan sáng nay. Nó không biết nó lo lắng chuyện gì nữa, nhưng linh tính của nó thường đúng. Bỗng :

- Xin lỗi, anh có phải anh Nguyễn Văn Nguyên làm việc lại phòng kế hoạch Sở X không ?

- Vâng ! Chính tôi đây. Các anh cần gì ?

Hai bóng áo xanh đang đứng trước mặt nó. Công an tìm nó làm gì nhỉ. Hay liệu việc nó đánh hai thằng nhóc hôm trước đã bị công an sờ gáy. Lại còn vào tận cơ quan nó bắt mới nhục chứ. Nó đang cố gắng lên chức, lại còn theo đang xin vào Đảng. Nếu việc này rùm beng sẽ gây ảnh hưởng xấu tới nó. Lại chưa kể còn mang tiếng cậu là người đỡ đầu của nó. Vậy là linh tính của nó đã đúng chẳng ???

- Phiền anh chỉ nơi làm việc của anh T, đồng nghiệp với anh.

- Vâng ! Góc trái, nơi có lọ bút màu xanh các anh đang thấy đấy. Mà có việc gì vậy các anh ?

- Đồng nghiệp của anh. Anh T vừa bị bắt quả tang đang nhận hối lộ cùng trưởng phòng kế hoạch tại nhà hàng ĐD. Phiên anh hợp tác cùng chúng tôi điều tra làm rõ vấn đề.

Thằng T bị bắt ? Đúng rồi. Sáng nay nó không đi làm, cả buổi cũng chẳng thấy đâu. Không lẽ nó lại bị bắt thật ư ? Sững sờ trước thông tin vừa được biết. Ốc nó hoạt động rất nhanh. Việc thằng đó đi theo trưởng phòng thì ai cũng biết. Cánh tay phải của trưởng phòng mà. Nó cũng không biết nội tình là gì nữa.

Sau khi hoàn tất công việc của một ngày, nó trở về. Cả cơ quan đang xôn xao bàn tán. Nó cũng chẳng thêm quan tâm. Lại là mấy bà kế toán đoán già đoán non nghe phát mệt. Xong bữa cơm tối. Đang thư thả uống trà xem thời sự cùng ông cụ thì dt nó lại reo. Cậu nó gọi. Quái thật. Chẳng khi nào cậu nó gọi vào giờ này trừ khi dốt nó đi nhậu mà thôi. Chẳng lẽ tối nay lại nhậu. Mà đâu có khách khứa hay thanh tra gì đâu nhỉ. Vậy thì nhậu với ai ???

- Dạ. Con nghe cậu !

- Mày lên quán M. Biết chỗ đó rồi chứ. Tao đang ngồi đó đây. Nhanh, trong 10' nữa có mặt.

- Dạ. Cậu chờ con tí.

Vội chạy xe ra. Con Sh phóng vụt đi trong đêm tối. Chiếc Sh đen nhám mà nó vẫn thường dùng để chở ba đi đâu đó. Gần như ngay lập tức, nó đã có mặt. Cậu nó ngồi khuất trong góc mà bốn bề chẳng có một ai. Quán này cũng quen nên đây là điều làm nó thấy lạ. Mặt ông âm trầm nhìn một cách cảnh giác. Ông hôm nay thật lạ, khác hoàn toàn với lúc bình thường. Ngồi uống vài chai, hạ thấp giọng đến mức gần như chỉ có hai người nghe thấy, cậu nó bắt đầu nói :

- Mày biết chuyện hôm nay rồi chứ !

- Dạ vâng. Cơ quan mình đang đồn ầm lên ! Nào là ông trưởng phòng cùng thằng T ăn dầu hơn 1 tỷ. Đang giao tiền thì bị bắt quả tang. Nào là nói về chức phó giám đốc sắp tới. Ông ấy đi rồi thì cậu là người sáng giá nhất. Có đứa hôm trước còn nịnh ổng mà bây giờ đã lo chuẩn bị quà cáp cho cậu. Lung tung lắm.....

- Uhm. Cứ để cho ấy đứa đó nói. Mà cơ quan vẫn chưa biết là cậu cháu mình có quan hệ đúng ko ?

- Dạ vâng. Chẳng ai biết cả. Chúng nó cũng chỉ nghĩ là con theo phía của phòng Tài Chính là cậu thôi.

- Uhm. Kín thế là tốt. Cái ghế trưởng phòng kế hoạch bây giờ gần như là của mày rồi đấy nhỉ. Thằng T lỡ chết theo ông V rồi. Hồi chiều ban giám đốc mới họp đấy.

- Hề hề. Cũng nhờ may mắn cả thôi. Nếu lỡ như ông V vs thằng T không chết thì làm sao con leo lên dc.

- Mày nghĩ một trưởng phòng Kế Hoạch lại dễ dàng bị bắt quả tang vậy ah ???

- Cậu nói gì con không hiểu lắm ????????

- Nước cờ chết mà ba mày bày ra đấy. Một nước quyết định. Nhưng cái giá phải trả cũng không hề ít đâu.....

- Vậy là hôm vừa rồi đi câu cá là

- Uhm. Hôm đó đấy. Ông V với thằng T bị bắt hôm Chủ Nhật. Một ngày ngay sau khi tao đi câu vs ba mày.....

- Giá phải bỏ bao nhiêu cậu ?

- 1 tỷ tích góp của tao. Một doanh nghiệp chót thí hi sinh. Quan trọng nhất vẫn là cái đầu của ba mày.

- Ko rẻ nhỉ.

- Uhm. Mày chuẩn bị nhận chức đi là vừa. Hahahaha. Từ giờ trưởng phòng Kế Hoạch mới sẽ là mày. Uống chúc mừng ông trưởng phòng trẻ nhất Sở nào.

- Dạ. Con mời cậu.

Cốp, cốp. Bia bắt đầu trôi như nước. Hôm nay nó có hứng uống thật. Chẳng mấy chốc. Gần một thùng bia đã được hai cậu cháu nó xử gọn. Chếch choáng trong hơi men. Cậu nó bắt đầu nói những điều mà từ trước đến giờ nó chưa bao giờ dc biết.

- Mày biết cậu không ày công khai mối quan hệ giữa tao vs mày vì sao ko ?
- Chắc là không muốn người ta dị nghị cậu đưa cháu vô trong làm ?
- Đó cũng chỉ là một nguyên nhân. Nhưng cái quan trọng nhất thì mày vẫn chưa nhận ra.
- Con không hiểu.....
- Rất đơn giản. Mày biết cậu vs thằng V trưởng phòng mày ko ưa gì nhau. Mày chính là con cò mà tao đưa vào bên cạnh nó. Nó biết là mày không ưa nó nhưng mày vẫn là cấp dưới nên nó không hề cản trở. Đó là điểm khiến nó phải chết. Hiểu chứ.....
- Hóa ra mọi việc đã được sắp đặt từ 3 năm trước rồi sao ???
- Uhm. Giám đốc Sở cũng sắp về hưu rồi. Cả cái Sở mình bây giờ không ai có tiếng nói bằng tao. Hahahaha. Cái ghế ấy chẳng mấy chốc sẽ thuộc về tao thôi.
- Con cũng thấy thế. 2 năm nữa là ông ấy về. 2 năm nữa là cậu sẽ lên ngôi ở đó mà thôi.
- Cố gắng làm cho tốt. Chúc trưởng phòng kế hoạch không phải ai mơ cũng được đâu. Cái ghế ấy ngon nhất trong các phòng ban đấy.....
- Dạ vâng. Con hiểu.....
- Thôi đủ rồi ! Về thôi. Ở lại viết hóa đơn. Cậu đi về trước. Nhắn với ba hôm sau cậu sẽ xuống nhà cảm ơn ba sau.....
- Dạ cậu cứ để con.....

Tính tiền rồi quay về. Trong đầu nó mông lung từng suy nghĩ. Cậu nó thật đáng sợ, mọi việc đã được sắp xếp tất cả ngay từ khi nó bước chân vào cơ quan. Ông dám bỏ ra 1 tỷ chỉ để hạ một đối thủ. Dám quyết đoán đi một nước cờ nguy hiểm. Nếu mọi việc bại lộ thì ông sẽ không còn cơ hội làm lại nữa. Nhưng cũng vì đó. Nó cũng nể trọng ông hơn. Ông làm cũng vì ông. Vì cả nó nữa, tất cả cũng chỉ vì 2 chữ : Gia Đình. Nhưng nó lại càng đáng sợ những toan tính của ông già mình. Đúng là phong cách của ông. Quyết đoán, không ngại hi sinh nhưng cũng không hề ít thủ đoạn.

17. Chương 17: Nắng Mùa Thu ...

Về nhà. Tâm trạng nó hoàn toàn đặc thảng. Không vui sao được khi từ một chuyên viên bỗng dưng nhảy vọt lên chức Trưởng Phòng Kế Hoạch. Chuyện nghe như là mơ vậy. Lại còn là rất trẻ nữa chứ. Cậu nó thì đã nắm chắc cái ghế Giám Đốc Sở trong tay. Từ nay trong cơ quan liệu nó còn sợ ai ??? Từ một nhân viên suốt ngày lo làm báo cáo, chạy tới chạy lui nay nó đã có thể chễm chệ ngồi trên cái ghế cao nhất phòng. Lại còn là thân cận với cậu. Đời nói coi như cũng ổn rồi.

Ba nó vẫn chưa ngủ. Chương trình truyền hình An Ninh đang phát bản tin. Nhìn ba nó với một ánh mắt cảm kích xen lẫn e ngại. Đối đầu với ba nó là một sự tự sát. Ba suy nghĩ những thủ đoạn mà nó không thể nào ngờ tới. Ông âm thầm nhìn nó mỉm cười. Nụ cười của một người cha luôn để mắt, quan tâm đến con cái. Ngồi xuống trước mặt ông. Nó cất tiếng :

- Cái giá mà cậu bỏ ra cũng nhiều quá ba nhỉ ???
- Cậu mày phải chấp nhận. Mục tiêu của nó là nhắm đến cái ghế Giám Đốc kia. Nên bỏ ra bao nhiêu đó vẫn coi như là rẻ. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ cậu mày có gan làm hay không ? Và mấu chốt là vụ này phải thật kín kẽ, gọn gàng không để lại bất cứ gì.....1 tỷ bỏ ra để mua cái ghế Giám Đốc cho cậu mày cùng ghế trưởng phòng ày vẫn rất rẻ đó chứ. Liệu mà làm cho tốt. Đừng để sa chân khó rút.....
- Dạ vâng. Thôi ba đi ngủ sớm đi. Hơn 10h rồi.....

Đúng là nó không thể nào theo kịp suy nghĩ của ông. Nó thật may mắn vì có một người cha như vậy. Những tin nhắn yêu thương từ e bay tới tấp trong dt của nó. Nó thương e nhiều lắm. Nhưng cái bóng của người con gái xưa kia vẫn quá lớn. Nó tự hỏi không biết liệu e có thể vượt qua hình bóng đó không ? Nó cũng không biết.....

Buổi sáng, nó đi làm với tâm trạng vô cùng thoải mái. Nó biết chỉ nội trong vài ngày thôi thì nó sẽ chễm chệ ngồi lên cái chức trưởng phòng. Vài con ong ve cũng đã nhanh chóng đánh hơi được điều sắp tới nên cũng nịnh hót nó hơn. Ngày trước khi nó còn là một chuyên viên liệu có thằng nào thèm nhìn. Buồn cười thật. Khoảng 10h ban Giám Đốc cho gọi nó lên nói chuyện. Đi ngang phòng cậu. Nó nở một nụ cười thầm cảm ông.....

Bước ra khỏi phòng họp. Trên tay là tờ quyết định bổ nhiệm. Chẳng thể nào khác. Chuyện phải như thế thôi. Kể từ chiều nay, nó chính thức là trưởng phòng Kế Hoạch của cơ quan. Thông tin lan truyền đi nhanh lắm. Chẳng mấy chốc, dt công việc của nó liên tục nhận những cuộc gọi chúc mừng. Ngay cả những nhà thầu mà trước giờ nó chưa bao giờ làm việc cũng moi đầu ra số nó mà gọi. Trưởng phòng trẻ nhất từ xưa đến nay, là nó.

Tối về. Ông cụ như đã được thông tin từ trước mà mở lời nói với nó :

- Chà chà. Chúc mừng ông trưởng phòng Kế Hoạch trẻ nhất Sở của ba. Hahaha
- Hề hề. Ba hiểu con quá rồi mà. Ai bảo con ba tài năng làm gì.
- Mà tính ăn cháo đá bát đấy ah ? Biết thế tao khỏi giúp....
- Thôi thôi xin cụ. Cảm ơn cụ lắm ấy.....
- Hahaha. Khá lắm.....

Cơm canh đã dọn ra. Dĩa hoa thiên lý xào xanh mượt thật bắt mắt. Hôm nay nhà nó vui lắm. Cả gia đình tụ họp ăn một bữa cơm, bàn về thành công của thằng con trai. Đó chắc là hạnh phúc lớn nhất của cha mẹ. Nó bỗng thấy thương ông bà cụ quá. Bạn bè ai cũng có cháu bé bông cả rồi. Ông bà thì vẫn ngóng nó cưới từng ngày. Có lần, ông cụ quá giận dữ. Hất tung cả bàn ăn trước mặt nó rồi bỏ lên trên.

Ăn xong bữa cơm, chưa uống kịp ly trà thì dt nó lại reo. Bực bội nhưng là chuông của dt công việc nên nó vẫn phải nghe:

- Anh Nguyên đấy ạ ? Anh em trong phòng hôm nay có tổ chức bữa tiệc mừng anh. Anh ghé qua một chút chung vui vs ae.
- À. Ủ được rồi. Mọi người ở đâu để anh đến. Đáng ra phải để anh tổ chức cảm ơn mọi người chứ. Sao lại làm thế....

.....

Người thức thời là tuần kiệt. Dân di làm ai mà không hiểu điều đó. Chẹp lưỡi cho qua chuyện. Cuộc vui lại bắt đầu. Bia trôi ào ào như thác đổ. Hết tầng 1. Tầng 2 thì giọng hát trầm ấm của nó lại được dịp trở tài. Mấy em văn phòng cứ gọi là mê mẩn tiếng hát của nó. Gọng của nó ầm ập trong bài Dòng Sông Bằng nay lại chuyển sang tông cao vút của Cây đàn Chapilâu rồi nó mới hát. Nó hát những bài nhạc buồn sao lại hợp đến thế. Những bài ca sâu lắng như viết ra chỉ để dành riêng cho nó vậy. Sau mỗi bài hát là những tiếng vỗ tay ào ào, đa phần nó hát đều hơn 90 điểm. Mấy chị em gái phòng ban khác nhìn nó với một ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ. Cũng đúng thôi. Có tài, có ghê, có thể, hát hay. Mặt mũi cũng tạm khá. Nhưng mọi người vẫn không hiểu. Không hiểu tại sao chưa bao giờ nó dắt người yêu đi chung. Chưa bao giờ nó nói về người yêu của mình. Lúc nào nó cũng một mình. Một mình mà thôi. Lẽ nào nó bị gay chẳng ?????:3

Điện thoại nó rung lên. Nhìn kĩ lại. Màn hình hiện lên 3 chữ : Pé Xấu Trai. Bước ra ngoài nghe dt. Em nói :

- Anh lên chúc mà không gọi báo cho em biết nhá. Giận luôn. Đáng ghét.....>.
- Hjhj. Công việc thôi đó mà. À mà e rảnh không ? Lên hát chung với cơ quan anh cho vui.....
- Ở đâu anh ?
- Omely. Biết không ? Không thì kêu taxi lên. Nhanh nhá. Hehe.
- Được rồi. Chờ e 30' ngen. Hjhj

Bước vào phòng. Nó xin phép sẽ dẫn theo một người. Mọi người ồn ào hẳn cả lên. Mấy lão bạn trong cơ quan cứ gọi là bình luận loạn xạ ngẫu. Tất cả đều mong chờ sự xuất hiện của người bạn nó.....

Em bước vào cửa với sức hút không thể cưỡng lại. Hàng chục con mắt như đổ vào e. E đẹp quá. Đẹp một cách rất trẻ trung. Mắt kính Nobita trên đôi mắt đầy tình nghịch. Mái tóc bồng bênh uốn xoăn màu hạt dẻ. Chiếc quần đùi như làm tôn lên vóc dáng cùng đôi chân trắng muốt của e. E đẹp đến mức khiến ột vài chị e trong cơ quan cũng phải thần thờ. Cúi chào mọi người. Giọng nói ngọt ngào của con gái Sg làm nhiều anh điều đứng. Liếc nhìn mấy lão kia nó có cảm tưởng như nghe được tiếng nước dãi nhỏ từng giọt xuống nền gạch.....

Không khí như vỡ òa ra vì sự xuất hiện của e. Mấy tên giống đực đang xoắn tít hàm râu dê mà vây lấy e. Nó bị chen ra phía ngoài cho chị em trong cơ quan chăm sóc. Nhìn em đầy tình cảm rồi lắc đầu. E nháy mắt tình nghịch với nó rồi hòa vào cuộc vui của mọi người hôm nay. Tới bài nó và em song ca. E ôm lấy nó mà hát. Cuối bài còn trao một nụ hôn say đắm vào môi nó. Vài tiếng than thở nuối tiếc từ bên dưới vang lên. Nó cũng chẳng quan tâm nữa. Bây giờ chỉ có nó và em mà thôi.

Đưa em về. E nhón chân gửi nào gió một nụ hôn dành cho nó trước khi bước vào nhà. Mỉm cười với em. Nó gơ tay vẫy chào rồi lại quay xe trở về...

Sáng hôm sau. Khi mà nó đang ngồi trên cái ghế trường phòng đọc báo cáo thì chuông dt chợt vang. Móc dt mà nó chẳng kịp nhìn là ai :

- Alo. Nguyên nghe...

- Khách sáo quá vậy chàng stt buồn. Lời hứa cafe của e còn không đấy ?

- À. Em ah ? A không nhìn dt nên không biết. Lời hứa của anh vs e lúc nào vẫn tồn tại. Lời hứa ngày hôm kia, lời hứa 6 năm trước. Tất cả vẫn còn...

- Hôm nay anh có đi làm không ? E vừa đến sân bay Pleiku nhưng chẳng biết đi thế nào cả. Anh đón e được không ?

- Cái gì ?????...Em lên thật ...

- Vâng. Đang ngồi tại sân bay. Máy bay vừa mới hạ cánh.

- E ngồi đó. Chờ anh trong 15'.

- Vâng. E chờ anh. Nhanh anh nhé.

Chạy vội ra xe. Chiếc BMW đỏ lao như tên bắn trên đường. Xe lướt qua từng dãy nhà, từng con phố trong chớp mắt. Vài chiếc xe máy cản đường khiến nó rửa âm lên trong xe :

- Tránh raaaaa...

Hự còi. Xe nó lại lao vút đi. Tiếng pô xe gào rú làm mọi người dạt cả vào hai bên đường. Nó điên cuồng mà phóng. E đến đây. Đến cái phố núi này để làm gì ? Chẳng lẽ chỉ vì một ly cafe thôi ah ? Nó không tin vào điều đó. Vậy thì tại sao em lại đến đây ?????

Bảng chỉ dẫn lối vào sân bay nhanh chóng hiện ra trước mắt nó. Lướt nhanh qua trạm kiểm tra thu phí vào cổng. Nó thắng xe như cháy mặt đường. Bụng cửa xe lao ra ngoài. Nó thấy em, em vẫn ngồi đó. Những ngón tay mượt mà lướt trên chiếc Ipad 2, có lẽ e dùng nó để giết thời gian. Nắng vàng chiếu xuống trên chiếc ghế. Bộ váy trắng tinh khôi làm khuôn mặt e như bừng sáng

18. Chương 18: Nước Mắt Của Mặt Trời...

Ngước nhìn lên. E thấy nó từ đằng xa. Những bước dài tự tin của một người con gái trưởng thành tiến về phía nó. E vẫn vậy. Vẫn là người con gái mà nó yêu năm nào. Những ánh mắt ngưỡng mộ của nhiều người chiếu về phía e nhưng e nào có bận tâm. E vẫn cao quý, vẫn bừng sáng lên trong ánh nắng. Là em, con gái của thần Mặt Trời.....

Không khác lần đầu gặp e là mấy, nó vẫn đứng trước em một lúc mới có thể định thần lại được. Vén nhẹ mái tóc, cười hiền. Gặp e, nó đã gặp e rồi. Chặng đường 6 năm lướt wa thật nhanh. Và giờ đây, e lại một lần nữa đứng trước mặt nó. E mở lời :

- Chào. Gấu của năm nào bây giờ khác xưa nhiều quá nhỉ. Cám ơn anh đã đến đón e nhé. Hjhj
- Gấu vẫn là nó thôi mà em. Thôi e vào xe đi. A đưa đến ks. Đặt phòng trước chưa thể ? Hay để anh đặt cho. À mà hành lí đâu ?
- Hjhj. Sáng nay e mới quyết định đi mà. Đã kịp làm gì đâu. Đành phải phiền anh Gấu một chút vậy. Hjhj. Móc dt. Nó sắp xếp tất cả cho e... Hẹn trong 10' nữa có mặt. Quản lí ks rồi rít trong dt. Dặn dò rồi nó ngắt máy. Nó hỏi :
- Thế định ở đây mấy ngày nào ? Mà e lên đây chỉ vì một ly cafe thôi á ? Anh không tin đâu nhá.
- Hjhj. E cũng chưa biết. Lên ra mắt gia đình hjhj. Để xem chàng trai nào đó có giữ đúng lời hứa 6 năm trước ko.
- Nói là phải làm ý nhá cô nương. Lớn rồi không nói chơi được đâu.
- ...Để xem. Hehe...
- Ăn uống gì chưa ? À mà giờ cũng gần trưa rồi. E về chuẩn bị nhận phòng rồi a đưa đi mua ít đồ...
- Vâng. Như vậy đi.

Xe êm ả lướt nhẹ đi. Ánh mắt wan quan sát từng con phố với vẻ thích thú. E chợt nói:

- Chào. Phố núi nhỏ bé nhưng nhiều cây quá anh nhỉ. Người cũng đông đúc. Xe cộ cũng nhiều. Không khác Sg là mấy.
- Khác nhiều chứ e. Ở đây 10h là mọi người đi ngủ. Còn Sg thì đêm người ta mới đi chơi.
- Vậy e phải ở lại vài ngày để kiểm chứng xem có đúng không nhé. Hjhj. Chắc còn phiền anh nhiều ah...
- Cô ở cả đời tui cũng không phiền...

-...

Thật kì lạ. Vô tình. Bài nhạc trong xe lại vang lên. Bài Forever And One lại da diết từng âm điệu. E giật mình khi nghe bài đó. Em vẫn còn nhớ, còn nhớ là nó rất yêu bài này. Trong xe bây giờ chỉ còn tồn tại của nhạc đang phát mà thôi.....

Nhận phòng xong, nó đưa em đi mua một ít đồ đạc. E mua vài thứ đơn giản rồi quay về ks nghỉ ngơi. Còn nó lại lên cơ quan làm việc. Nhưng liệu nó có làm được nữa không ? Sau cuộc gặp này, sau khi nhìn thấy e. Sao nó có thể còn tâm trí. Nó luôn luôn tự hỏi sao em lại lên đây. Tại sao ? Không lẽ chỉ vì một lời hứa đơn giản vậy thôi ư ???Trưa. Nó đi ăn cùng em. Nhà hàng Thiên Thanh lộng gió thoải mái bên sườn đồi. Gió như làm cho buổi trưa mát mẻ hơn. Câu chuyện xoay quanh những thay đổi trong 6 năm không gặp của nó và e :

...

- Anh cứ nghĩ là em bây giờ gia đình yên ổn rồi cơ đấy. Hay là lo làm giàu quá nên ko vội lấy chồng thế ?
- hjhj. Chưa vội. Lúc đó e vẫn còn ham chơi lắm. Và lại, công việc dồn nhiều quá nên cũng chẳng có thời gian nữa. Còn e cũng nghĩ anh thế đấy. Sau khi về G1 anh bỏ luôn ola, bỏ luôn fb, không còn một thông tin gì nữa. Làm e cũng chẳng biết a ntn.
- Ủ. Xa rồi nó chứ anh có nhiều kỉ niệm với nó quá. Anh không đủ can đảm để log vào nữa. Vì kỉ niệm về e quá nhiều.

Gió thổi lồng lộng. Giọng của nó như lạc hẳn vào gió. Gió mang đến những kỉ niệm xưa kia cho nó. Gió khiến nó nhớ lại vị say của mưa, của những nông nần mà nó trao cho e. Và cả sự đau đớn khi e rời xa nó. Nhưng rồi tất cả đã qua. Để rồi h đây e lại xuất hiện trước mặt nó, vô tình, hờ hững...

E thích thú với món ăn, con người, phong cảnh ở đây. E thích lắm. Nó đưa em đi chơi suốt cả buổi chiều. E kì lạ hỏi nó :

- Thế anh hôm nay không đi làm ah ? Lúc sáng em thấy anh vẫn còn mặc quần tây somi mà . Chẳng lẽ lại xin nghỉ vì em ?

- Hì. Gấu của em bây giờ khác rồi em ah. Gấu bây giờ là trưởng phòng Kế Hoạch. Đâu cần phải xin ai nữa...

- Chà. Ông cán bộ trẻ. Hìhì. Anh khác trước nhiều lắm đấy.

- Uhm. 6 năm. 6 năm có thể thay đổi vẻ bề ngoài của một con người. Nhưng để thay đổi cảm xúc thì không. Không bao giờ đủ.

-...

Nó đưa em tới thủy điện Yaly. Công trình thủy điện quốc gia lớn nhất Tây Nguyên. Những núi đá sừng sững đến rợn người. Chiếc xe cứ đi quanh co trên con đường núi. Dòng nước xả trắng xóa như điên cuồng nuốt trọn những gì kém may mắn rơi xuống. Hoa ban tím nở dọc theo con đường. Trên đường về, những hàng cao su đang vào mùa thay lá. Lá rơi theo từng cơn gió. Lá ào ào mưa cơn mưa rồi lại có lúc hững hờ buông.

Đánh lái xe. Nó đưa e tới hồ Nước Mắt. Mặt hồ lúc nào cũng vậy. Cũng êm ả. Những gợn sóng lăn tăn nhẹ chạy trên mặt nước xanh ngọc. Em thích lắm, thích cánh rừng thông êm ả. Thích mặt hồ tĩnh lặng. Và e thích cả nó nữa. Nhưng nó không hề nhận ra điều đó. Nhìn em say mê ngắm cảnh mà lòng nó trào lên cảm xúc. Cảm xúc vui mừng xen lẫn đau đớn dằn vặt đang cuốn lấy nó. Lấy gói thuốc, nó rút một hơi dài. Làn khói trắng tỏa ra làm nhòe đi hình ảnh em.

- Anh vẫn còn hút thuốc ?

- Ừ...Công việc quá nhiều khiến anh suy nghĩ. Nhiều khi, thuốc cũng giúp anh bình tĩnh trở lại...

Ánh nắng chiều nhẹ nhàng lan tỏa. Khuôn mặt e đang giận dỗi nhìn nó. Cười trừ. Nó đành ném điếu thuốc đi. Chợt e nói :

- 6 năm. Sao anh phải khổ vậy. 6 năm trôi qua sao anh không quên em đi. Sao không để e là người đau khổ. Sao anh không làm như vậy ???...

Giọng nói em run run. Mái tóc dài buông xõa khiến nó không thể nhìn khuôn mặt em lúc này. E nấc lên từng tiếng nhẹ nhàng. Nhỏ thôi nhưng cũng khiến nó sững sờ.....

- E cứ tưởng 6 năm sẽ khiến anh quên được em. Cứ tưởng anh sẽ đi tìm một hạnh phúc cho riêng mình. Nhưng sao anh lại làm vậy. Lại làm e khó xử. Anh luôn như thế. Luôn làm em khó xử trước anh.....

- Em không phải là anh. Em không thể hiểu hết suy nghĩ của anh. Được nhìn nụ cười của e luôn là hạnh phúc của a. Còn a ư ? Không quan trọng. Vấn đề là e hạnh phúc với tình yêu của mình.....

Giọng bình lặng trầm ấm của nó vang lên. Dịu dàng nhưng đầy đau khổ. E gào lên trong tiếng lá rơi xào xạc :

- Tại sao anh phải làm vậy. Em là một con bé cứng đầu. Một con bé không biết trân trọng tình yêu của anh. Để rồi khi anh rời xa. Nó lại phải da diết nhớ anh. Nó nhớ những lời căn dặn khó chịu của anh. Nhớ những lời chúc vào buổi sáng. Nó lừa dối cảm xúc của mình để rồi mất anh. Em không đáng nhận thứ tình yêu từ anh. Em xin lỗi.....

- Đừng nói vậy. Em luôn là người anh yêu. Ngày trước, bây giờ và mãi sau này.....

- 6 năm qua. Em hi vọng anh sẽ tìm được người khác. Tìm được người trân trọng tình yêu của anh. Nhưng không. Anh không hề tìm. Anh vẫn nhớ về e. Biết được điều đó. Tim e đau lắm anh ah. Anh có biết rằng 6 năm trước khi anh ra đi. Con người e đau khổ thế nào không ? Nhưng e không dám nói ra. Cái tự trọng của e cao quá khiến e không dám nói ra. Để rồi sau đó e phải chịu dày vò từng ngày. Mỗi năm đúng cái ngày đầu tiên ấy e đều tới đó. Tới đúng cái bàn mà ngày xưa mình đã ngồi. Chỉ mong được gặp anh. Nhưng anh không xuất hiện. Chỉ còn e một mình với những bông hoa ban vô tình cùng cốc cafe nguội lạnh mà thôi.....

- Em đến đó làm gì ????

- Em đã sai. Sai nhiều lắm khi để anh ra đi. Em không dám đối mặt để nói ra lời yêu.

Nước mắt em rơi. Rơi nhiều lắm. Những giọt nước mắt như sương mai lăn đều trên khuôn mặt e. E khóc, khóc như thể 6 năm rồi e chưa được khóc vậy. Đưa bàn tay nhẹ lau nước mắt cho em. E lao vào ôm lấy nó khiến nó bất ngờ. Giọng e hòa lẫn cùng gió...

- 6 năm nay. E đau khổ nhiều lắm. Vậy mà anh không một lần gọi điện, không một lần liên lạc. E cứ tưởng chừng như e đã mất anh. Hôm vừa rồi, khi đang ngồi cafe ở đây. Một bông hoa ban rơi nhẹ xuống ly nước trên bàn như lọ hoa lần đầu em gặp anh. Khi đó e biết là mình phải gặp lại anh. Gặp lại để nói với anh một điều :EM YÊU ANH...

Sững sờ. Em vừa thốt ra lời yêu nó ư ? Liệu đây có phải là sự thật hay là một giấc mơ. Nếu là mơ thì nó xin ỉnh sẽ ngủ mãi mãi. Để nó được chìm đắm trong giấc mơ đầy màu hồng nhưng cũng tràn nước mắt này. 6 năm rồi. Câu nói mà nó mong chờ 6 năm. 6 năm nó chìm trong đau khổ mịt mù để rồi ngày hôm nay. E lại đưa nắng đến. Nắng trong tình yêu của em tràn ngập trong tim nó bây giờ.

— Hết phần 1 —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-cuoi-cua-nang-con-gai-than-mat-troi>